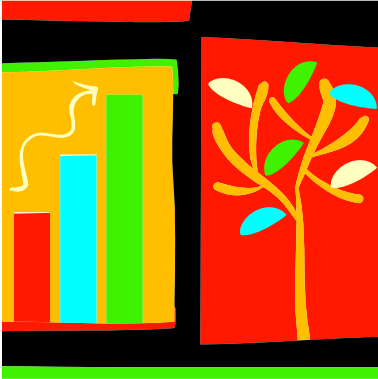

Lê Quốc Hùng

CON KÌ ĐÀ NHỒI TRÁU

Một thời phái đầu bù chiếm lĩnh xã hội, thật khó tìm ra một hiệu cắt tóc. Hỏi thăm qua hai phường mới đến được nhà ông Thu. Ông có một chặng đời làm giáo viên, lương ba cọc ba đồng, không đủ nuôi sống gia đình đông con, phải thôi việc, chuyển sang nghề cắt tóc. Phòng cắt tóc tại gia của ông có giá sách cho khách xem, cho thuê và mua bán. Chưa đủ kiếm thêm, ông còn mua bán và trưng bày những động vật nhỏ nhồi trấu của rừng suối. Ngồi trên ghế cắt tóc, quay một vòng, khách được xem trên giá: cáo, chồn, rắn, trăn, khỉ, kì nhông, kì đà... Trước ghế dừng lại lâu nhất, chiếu ngay vào mắt khách trong gương là con kì đà nhồi trấu da nâu đen hoa lang, có đầu cổ mình đuôi và tứ chi nguyên vẹn như sống. Bắt chuyện, tôi hỏi:

- Con kì đà này, ông bán bao nhiêu?

Ông điềm nhiên trả lời:

- Ba vạn chín nghìn!

Tôi nghĩ ông này có ý mĩa mai gì đây? Con kì đà chắc có chuyện gì chẳng?

Thấy tôi có vẻ băn khoăn, ông nói:

- Giá bán thực thà đấy! Nói thách bốn mươi, nói bán ba chín. Cũng chỉ có ông Tây nào lai vãng tới đây mới chịu mua về làm cảnh. Có người bảo da kì

đà làm thuốc Nam gì đó. Nhưng vẫn chưa có ông lang nào hỏi cả?

Tôi lại hỏi:

- Con kì đà sống, ông mua vào bao nhiêu?

Ông khua kéo kêu lách cách:

- Hai ngàn một kí. Con kì đà này 15 kg. Ba mươi rồi! Công lột da nhồi trấu sấy khô đánh thuốc và bán được chín. Chỗ lồi là thịt kì đà sào nấu ăn được!

Tôi vẫn muốn tìm hiểu:

- Thịt kì đà có ngon không ạ?

Ông cười:

- Biết cách nấu, ăn cũng ngon. Thịt nó vừa có hương vị loài bò sát vừa có hương vị loài cá. Người ta nói nó sống được cả trên cạn và dưới nước, thuộc họ lưỡng cư.

Bỗng ông khua kéo ròn rã, giọng nói trở nên hứng thú:

- Chà! Con kì đà sống trong rừng suối là một con thú cơ hội có sừng có mỏ ghê gớm! Tôi kể chuyện này, khách đừng cho là bịa đặt vì đó là câu chuyện của một giấc mơ. Chiều hôm mua con kì đà này ở chợ về, tôi đã tiến hành lột da nhồi châu nó. Đúng là tôi đã thực hiện một bản án tử hình vậy. Số thịt lọc ra chế biến thành thức nhắm, cùng bầu bạn uống hết vài ba lít rượu làng Vân. Tôi say đánh một giấc mê man.

Tôi vẫn chú ý nghe ông Thu kể tiếp:

- Thoạt tiên tôi thấy cảnh trời nước hiện ra mênh mông như biển rộng sông dài. Phía trước cầu vồng bảy sắc. Phía sau nhài quạt tím quét lên trời xanh. Tôi đang đắm mình trước cảnh thiên nhiên ngoạn mục thì có một người mặc áo lính biển tự xưng là liên lạc của Thủy Tinh mời tôi xuống Long Cung. Tôi vui vẻ đi theo vào bụng cá heo pha lê có gắn động cơ phản lực. Chỉ chớp mắt đã vào điện ngọc lưu li giữa một quần tiên cá nhảy múa chào

mừng trong sóng đàn gió sáo dặt dìu. Một người đàn ông mặc y phục vẩy cá muôn màu ngàn sắc. Đầu đội mũ thủ cá chép có hai vây xòe làm tai tựa cánh chuồn miện vương vua chúa. Ngài tự xưng là Thủy Tinh mời tôi ngồi sập vàng. Khay trà bạc khảm ngọc trai. Chén óc óng ánh năm màu bày ngửa. ầm vàng khảm đôi pha trà Thủy tiên. Thủy Tinh giót mời:

- Long Vương biết ông là người trần. Tuy làm nghề cắt tóc nhưng vốn là một nhà giáo có học thức, muốn giữ thiên lương mà về sớm để tránh hậu họa hổ đòi ăn thịt mèo. Hổ chưa kịp vào thời mèo đã ở trên cây rồi! Song ông đã lột da nhồi châu con kì đà xảo quyệt độc ác. Nó đã làm hại Thủy Tộc suốt hàng chục năm trời, đáng phạm tội chém đầu ở Thủy giới. Nay tôi rất hân hạnh, thay mặt Long Vương được vinh hạnh tiếp ông xuống chơi Thủy Cung, có lời cảm ơn và chúc ông hạnh phúc.

Hôm qua cũng có mời cả ông đánh cùp trong hồ đã bắt được kì đà. Nhưng không thấy đến. Có lẽ vì ông ấy sợ cá trả thù chăng? Mỗi ngày mỗi cùp bắt vài mạng nhân ngư. Nghe nói ông ấy còn dùng thuốc nổ kíp mìn tàn sát Thủy tộc từ cái trứng trở đi. Trong cái xấu có cái tốt. Một cô cá nheo tham mời vào cùp. Tiếc rẻ cô cá tơ, lão tham mời kì đà rượt theo. Lẫy cùp bật. Lòng cùp sập xuống. Kì đà đã bị nhốt lại như tướng giặc bị cũi. Người đánh cùp bắt được kì đà, bán cho thợ phe cá. Thợ phe cá bán kì đà cho ông. Và ông đã tử hình nó theo ý trời. ý trời là ý dân. Dưới ánh sáng của Long Cung, ai làm việc nghĩa, dù ít dù nhiều, được trọng thưởng và nhớ ơn. Do đó ông đã vui lòng xuống chơi Thủy Cung, nghe chúng tôi tỏ bày lòng ái mộ người hiền.

Tôi nói lời phúc đáp: “Cảm ơn!”. Uống xong tiệc trà thì sang tiệc cơm. Trên sập đôi mời rất bạc, đặt vào mâm cỗ nửa nóng nửa lạnh, với trăm món hải vị nghi ngút hương thơm kích thích ăn uống. Nào là lối cang cua bể luộc ăn khai vị. Thịt tôm hùm bóc nõn chưng sâm. Mực tươi mực khô nướng dòn.

Các món á Âu về chim thu nhụ đế. Sò huyết tươi, cá gỏi nước mặn nước ngọt. Có cả món gỏi Nghia Lâm Thao Phú Thọ tự thời các vua Hùng. Các thức huyết yến, bạch yến và chả nem chim đảo. Rượu các loại cổ kim không thiếu. Có cả rượu vang của ông Magienlăng bị thổ dân đánh chìm tàu ở vũng Philippin. Phải nói thủy cung là cái rốn tụ về mọi thứ thức ăn cao cấp hảo hạng của thế giới. Thủy Tinh cùng các nàng tiên cá tiếp tôi, cũng nâng lên, đặt xuống, cũng bù khú say sưa, ngất ngà ngất ngưỡng. Sau mỗi lần cạn chén, lại cùng nhau “dô” lên một tiếng vang lừng Thủy Cung. Các cụ nói tửu sắc chả sai. Có tửu mà không có sắc thì giảm mất nửa độ khoái khẩu và niềm vui ăn uống. Tôi cáo đã say thịt rượu kì đà với bè bạn lúc chiều, nhưng vẫn cạn chén với Thủy Tinh và các nàng tiên cá chuốc mời. Lúc chuyển choáng, tôi nắm tay Thủy Tinh nói:

- Ông khởi binh từ ngày biển tiến đánh Sơn Tinh, gây đại hồng thủy thế giới, cách đây 30 nghìn năm. Ông có gì hộ mệnh mà sống lâu vậy?

Thủy Tinh cười tự hào:

- Trong thế giới nước, tôi làm theo sức hút của Mặt Trăng với thủy triều lên xuống và vòng quay của Quả Đất từ Đông sang Tây. Tôi từng là học trò của vua Hùng nên nắm chắc luật cân bằng âm dương, giải quyết mâu thuẫn trong hòa đồng, do đó bất tử.

Liếc nhìn các nàng tiên cá, khề khà tôi lại hỏi:

- Thủy Cung muôn vàn người đẹp, phải nói là tuyệt mỹ. Có gì mà ông cứ phải tranh với Sơn Tinh để dành nàng công chúa Ngọc Hoa của chúng tôi?

Thủy Tinh nắm chặt tay tôi:

- Trần giới các ông có câu bọt chùa nhà không thiêng mà lị! Hơn nữa đều là con cháu ông Lạc Long Quân và bà Âu Cơ tôi muốn rẽ đi dẫu về thất chặt tình người biển người núi mãi mãi. Song từ nay, tôi đã đổi mới tư duy theo thời đại biển lùi, mở mang hồ nước trên ngọn núi, phát triển ngư dân vùng

đầu nguồn, khai thác nguồn năng lượng của nước mà các ông gọi là vàng trắng, đồng thời để tránh lúc nổi giận ghen tuông làm lòa lẹt đồng bằng... Tôi khen cả hai câu trả lời được. Cơm nước đã thỏa, Thủy Tinh dẫn tôi vào bụng cá kình trong suốt pha lê có gắn động cơ siêu tốc đến xem ca múa nhạc ở nhà văn hóa Long Cung. Hôm sau, chơi vườn san hô, đảo đồi mồi, và chiêm ngưỡng cột đá chêu sóng Thái Bình Dương, vũng sâu 11 km Mariana Philippin. Ngài còn mời tôi du lịch năm đại dương. Nhưng nhớ bà xã nhà tôi nên cáo lui về. Ngài cũng chiều.

Hôm ra về, ngài tổ chức cuộc gặp gỡ các linh hồn cá và thân nhân của họ tại điện Ngọc Trai. Tôi ngồi giữa sập kim cương như một ông thánh chưa bằng. Các linh hồn cá tụ về đầy điện các. Tôm tép, đòng đòng, cân cân, cá cò, mương, rói, rô, diếc, chép, trôi, trắm, chày, mè, nheo, chiêm, ngạnh, trê, chuối, măng, nhồng, ngao, thiêu, rung, vền... Cá lớn cá bé hết khóc lại cười. Họ vây chặt lấy tôi mà hô lời chúc tụng, lời cảm ơn. Thân nhân của họ tung ngọc sò như mưa sao lên đầu lên cổ tôi. Những vòng ngọc lưu li, những chàng hạt kim cương, bạc vàng, đá quý, liên tiếp khoác đầy cổ đầy vai. Họ coi tôi như người anh hùng cứu tinh được quàng vòng nguyệt quế chưa bằng. Thủy Tinh cũng khóc cười với họ, cũng không ngớt lời mừng tôi. Vợ yêu của ngài ôm một chùm phong lan bẻ tặng tôi và một mâm san hô năm màu cực đẹp. Bỗng ngài cảm hờn, mắt nảy lửa kể tội ác của kì đà đã xâm phạm chủ quyền Thủy Phủ ngọn nguồn, vừa hại trăm ngư, vừa làm hư hỏng cả đội ngũ quản lí của ngài. Ngài dẫn chứng hùng hồn bằng bộ phim phóng sự băng hình Vidiocatset thu từ màn huỳnh quang vô tuyến điện tử viễn thông vũ trụ của nhà trời. Con kì đà hiện ra. Nó bơi như con thuyền lướt trên nước. Bốn chi có màng mỏng là bốn mái chèo kì tài. Đuôi dài lái tha thướt như đuôi trĩ cuộn sóng. Trên mặt nước xanh lưng nó xanh màu nước. Bụng trắng trắng lẫn màu trời sáng. Các loài cá nhỏ tưởng con thuyền có thể dựa,

tới gần là nó đớp. Cá tầng dưới ngoi lên cạnh đấy nó liền bắt. Có khi nó giả vờ chết trôi chết nổi, xì ra mùi tanh và bọt nhãi văng nước. Mương rói lao xao tìm đến. Nó cất vó dốc vào miệng. Chán bơi nổi nó bơi chìm ở mọi tầng nước như tàu ngầm. Khi còn tuổi nhóc xuôi ngược nó nói:

- Ta là cá mối vùng nước lợ lên chơi đây! Ai có thân nhân hãy đến nhận thư này!

Có con cá nào đến là nó đớp. Chiên con tìm đường ra biển chưa biết nước lợ là gì, đến phồng vẩn, nó đớp. Lúc khác gặp đàn rồng rồng trăm ngư nó lại nói:

- Các bạn học sinh trăm họ thân mến! Anh là con cá thời nguyên sinh cổ đại về đây! Nếu muốn biết loài cá biến thành loài bò sát như thế nào hãy đến nghe anh diễn thuyết!

Nhiều mương rói thích chí, há mồm hóng chuyện hươu vượn, không cảnh giác, nghe theo, nó xơi tái. Bơi trong nước nó bàng bạc như nước. Bò trên mặt bùn nó đen trũi như bùn. Nó nằm im trong bùn chờ các loài cá ăn ở tầng đáy như rung diếc chiên ngạnh trê tới là nó phóng ra đớp. Để chống lại chuỗi măng tranh môi, nó quấy đuôi lằm bùn như tung hỏa mù mà lẩn thoát. Có lần kì đà chồi bị ngũ ngọc chuỗi bắt đem hành hình, nó ngạo mạn nói:

- Các người muốn sống phải thả ta ngay! Ta là con của cá sấu đây! Ta gọi bộ đến thì các người cái vẩy không còn!

Ngũ ngọc chuỗi coi bộ nó hao hao giống cá sấu, sợ tái mặt, vội nhả ra. Được thể, nó càng lên mặt chúa sơn lâm của vùng nước. Đến tuổi ngọc, kì đà mỗi lần xuống nước là xưng danh:

- Ta là cá sấu của núi. Ngài Thủy Tinh cử ta chuyên thanh tra công việc chấp hành luật Long Cung của Hà Bá và trăm ngư!

Những đàn cá vô chính phủ sợ cuống vây, xin cúng mạng cho nó. Nay biểu con trăm cỏ. Mai biểu con chép vàng. Kia hỏi lộ con trôi tơ. Kia quà cáp

con mè bạc. Cứ thế nó lấy oai cá sấu mà trị dân. Trong đám vô chính phủ, có ngọc sộp bắt phục tùng. Sộp gửi thư nặc danh tố cáo kì đà lên Hà Bá. Hà Bá phái Thuồng Luồng thanh tra bắt trị tội kì đà. Nhưng lạ thay, kì đà hơn hờ bơi đến hôn hai chi trước Thuồng Luồng:

- Bác kính mến! Con là kì đà có chung cụ tổ với bác. Lão sộp tranh mồi nhái với con, ghen ăn tức ở, xin bác trị tội nó. Con như thế này sao dám phạm thượng được!

Thuồng luồng thấy kì đà có dạng bò sát như mình cho là có họ hàng liền tha tội. Quay ra bắt chuỗi sộp nộp cho Hà Bá. Chuỗi sộp bị Hà Bá kết tội ăn thịt cá con và vu khống cho kì đà đã vốn là bạn của nước có công diệt nhái. Thế là sộp bị lên thớt làm gỏi. Tin sộp bị tử hình khiến cho bọn cá ăn thịt cá càng sợ uy của kì đà. Từ nay có dù che của Hà Bá và Thuồng luồng, kì đà càng lên mặt hơn nữa.

Tháng bảy đến. Mưa to nước lớn. Thủy Tinh cất quân đánh Sơn Tinh để trả hận thù xưa. Cá sấu được huy động lên núi chiến đấu. Chuỗi ngọc đi đón cá sấu tận ngoài cửa sông:

- Con xin báo cáo với ngài! Trên nguồn có một con kì đà đã giả mạo là ngài để áp bức trăm ngư, làm tổn thất uy tín thanh danh của ngài. Xin ngài trừ khử nó. Hơn nữa trong cuộc chiến này, nó là một phần tử lợi hại, vừa ở cạn vừa ở nước, nó sẽ làm thám báo cho Sơn Tinh thời rất nguy hiểm. Cá sấu tức lộn cả ruột, lao gấp vượt dòng ngược thác theo chuỗi ngọc lòng bắt kì đà. Không ngờ kì đà đã leo cây bắt khỉ con và chim non làm quà, phóng theo dòng chảy để đón cá sấu. Nó nói:

- Kính chào bác cá sấu! Con là kì đà có chung cụ tổ bò sát ở nước với bác. Nay bác lên! Con mang quà đặc sản của xứ núi xin biếu bác! Lão chuỗi ngọc tranh mồi ngóe với con, ton hót bậy, xin bác đừng nghe!

Nhìn kì đà cũng hao hao hình dạng họ hàng, cá sấu hết giận, nó quay về đón

chuối ngọc ăn kèm với khỉ và chim ngon ơ là ngon! Cá sấu nhận kì đà làm liên lạc dẫn đường lên ngọn suối đầu khe để chống Sơn Tinh. Nhờ vậy, cá sấu vượt rừng leo núi, vào hang bắt sạch cáo, chồn, kì nhông, sóc, chuột núi, qua đồng cỏ săn hươu, nai, khỉ, gà rừng, cun cút... xơi tái không biết bao nhiêu là sinh mạng của thần núi. Sơn Tinh cử chúa rừng hổ xám săn bắt cá sấu. Cá sấu chạy thực mạng về hồ. Kì đà bị hổ vồ hụt, leo lên cây cao nói:

- Xin chúa sơn lâm xét lại! Con là kì đà chuyên ở cạ thần dân của chúa! Con bị cá sấu bắt làm tù binh. Có chi chúa lại vồ con? Cũng may là con học được miếng võ trèo của thầy mèo rừng!

Hổ xám cũng là trò của mèo nên nguôi gầm thét:

- Lăn này tao tha. Nhưng mày phải làm gì để chuộc tội?

Kì đà tươi tỉnh đáp :

- Dạ! Con có thể xuống nước do thám Thủy Tinh. Con sẽ thông tin cho chúa rừng rõ tình hình của địch. Và sẽ biếu chúa món quà đặc sản của nước.

Quả nhiên hôm sau kì đà từ dưới hồ lên nói :

- Xin báo cáo chúa rừng! Đêm qua mưa lớn. Thủy tộc đã đưa hàng vạn quân lên hồ. Tại ngư phủ, Hà Bá, Thuồng Luồng, Cá Sấu đang bàn xin Thủy Tinh chi viện để tiến công núi vào một ngày gần đây!

Được bọn cá vô chính phủ cống nạp con chép đỏ, kì đà dâng lên chúa rừng:

- Lũ chép vượt đập. Con bắt được một con chép đỏ xin biếu chúa làm bữa điểm tâm!

Hổ xám vồ chép đỏ bỏ miệng nhai ngón ngấu. Chén xong ngài thòm thòm giục :

- Xuống hồ ngay! Bảo Hà Bá đem Thuồng Luồng Cá Sấu lên nạp mạng. Có Thủy Tinh lên phải về báo cáo gấp. Nhớ mang theo cho tao một con chiên mập.

Kì đà dạ ran nhảy xuống hồ. Nó bơi đến hôn chân Thuồng Luồng Cá Sấu xu

ninh:

- Con hùm xám vẫn rình các bác trên bờ. Tất thời đồng cỏ phía tây nó bỏ ngõ. Các bác xin được mưa lớn đêm nay ở vị trí ấy. Ta sẽ lên làm cỏ bọn quân dân Sơn Tinh.

Thuồng Luồng Cá Sấu cho là phải yêu cầu Hà Bá điện cho Thủy Tinh. Thủy Tinh cử rồng đen lên làm mưa lớn từ giờ Dậu đến giờ Tí. Đồng cỏ chìm trong nước. Thuồng Luồng Cá Sấu đưa quân lên bắt sạch châu chấu cào cào giun để ếch nhái chuột bọ hươu nai chạy không kịp, chết đuối, làm mồi cho cá vô kể. Trứng và chim non sặc nước, cá tha hồ liên hoan còn đóng thành bè đưa ra suối về hồ. Lúc ấy vào giờ Sửu. Quân Hà Bá thắng to. Kì đà bò lên báo Sơn Tinh thì đã muộn. Nó nói :

- Thừa chúa rừng! Thua ván này ta bày ván khác. Ngày mai ngài cho phục kích ở khe phía nam cửa hồ. Thế nào ngài cũng thắng lớn. Khi quân Thủy Tinh vào đầy khe, ngài cho chắn đặng phía dưới. Đơm rọ vào cửa đặng. Phía trên ngài cho trâu bò rừng xuống dồn. Quân Thủy Tinh chạy vào đầy các rọ! Hổ xám cho là phải, khai triển ngay kế hoạch. Kì đà xuống hồ phao lên rằng :

- Trâu của Sơn Tinh mắc bệnh dịch tễ chết đầy khe!

Hà Bá lừa quân lên lấy thực phẩm đen kịt lòng khe. Thế là bị chúa rừng bắt hàng ngàn quân.

Một hôm chúa rừng ra khe phía Bắc hồ đón tin tức của kì đà. Ngài đi thật sớm. Vợ ngài nhắc :

- Anh hãy xoi cái móng bò tươi đi đã!

Ngài đáp một tiếng gầm rợn gai núi:

- à uôm! Ta để bụng đói để ăn thịt con cá chiên mập cơ!

Đến nơi, ngài ngồi châu trên phiến đá dưới bóng cây. Mặt trời lên ngọn cây cổ thụ, kì đà vẫn chưa mang cá chiên lên. Ngài đói hoa cả mắt, vừa ngồi vừa

ngáp ngủ. Đến khi mặt trời đã xuống bên kia núi, đói quá ngài lặn ra làm một giấc, ngáy khò khò như sấm. Lúc bấy giờ kì đà mới bò tới. Ngài đánh hơi rất tinh vùng dậy gầm quát:

- Cá chiên đâu? Tao chờ mày đói hết hơi rồi!

Kì đà sực nhớ lời hứa lần trước. Nó chấp hai chi trước vái ba vái thản nhiên thưa:

- Con vẫn chưa tóm được cá chiên dâng chúa. Vì Hà Bá tập trung cá chiên luyện tập chuẩn bị tấn công bắt sống chúa. Sở dĩ con lên muôn vì phải nghe bài giảng chính trị của Hà Bá cho quân đoàn chiên ngành quắt. Hà Bá nói là phải bắt được chúa để lấy xương nấu cao hổ cốt dâng vua Thủy Tề. Lấy phổi để chữa ho hen cho trăm ngư. Lấy râu cắm măng tre để lấy ròi làm thuốc độc giết trâu bò rừng. Lấy da chống chó sói. Lấy vuốt làm đồ trang sức và phòng bệnh cho công chúa mới sinh của Long Vương. Vậy xin chúa gắng chờ hôm nào họ xung phong lên núi, thời chúa sẽ được một bữa thoải mái xơi thịt cá chiên.

Nghe nói chúa rừng vừa lo vừa mừng. Nhưng cơn đói bụng vẫn không nguôi, lại thét gầm:

- Chờ đến hôm đó tao chết đói rồi! Bây giờ tao ăn thịt mày.

Chúa rừng vung đuôi quật xuống đất định vồ, kì đà vẫn vui vẻ đáp:

- Chúa rừng ăn thịt kì đà cũng được thôi! Nhưng chỉ sợ chúa đau bụng chết vì con có mật độc. Vả lại thịt kì đà rất tanh không ngon bằng thịt mương rói dưới suối. Mương rói tuy bé nhưng bỏ dao dễ. Chúa muốn ăn một thúng cũng có ngay. Xin mời chúa quá bộ xuống khe.

Hổ xám vừa đói vừa khát đi theo kì đà. Kì đà biết rằng mỗi lần hổ gầm, mùi thối ở mồm vung ra như cóc chết. Chả là hổ ăn thịt chẳng chịu xỉa răng. Tới khe, kì đà yêu cầu chúa đăm xuống nước như trâu đằm. Há mồm ngâm trong nước. Nước mát thấm vào da chúa sinh dễ chịu như cây khô gặp nước tươi

lại. Nước lùa vào miệng hổ rồi chảy ra. Mương rói đánh hơi thấy, lao xao bơi đến ủa vào miệng hổ rửa đóp. Hổ để cá con xỉa răng càng thấy dễ chịu, càng há to mồm và ngậm càng lâu. Đến khi đã có một mồm đầy mương rói, kì đà hơn hờ nói:

- Xin chúa mím miệng lên bờ, nhe răng hở môi cho nước chảy đi mà ăn cá! Hổ xám làm theo. Thế là được vô số cá nuốt vào dạ dày. Cứ vậy hổ xám lại ngậm mồm trong suối để ăn mẻ cá nữa cho đến no thì thôi. Chúa rừng nghĩ:

- Cái thằng kì đà ma quỷ thật! Thế này thì ta vừa được tắm mát, vừa bớt hôi mồm, vợ càng ưa hôn mà lại tiêu diệt sinh lực của Thủy Tinh và bỏ dưỡng sức chiến đấu cho ta. Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh là thế này chăng? Khá thật kì đà!

Cứ thế suốt mùa mưa. Kì đà thám tử tham mưu cho cả Sơn và Thủy rất gian ngoan, lợi hại. Thành ra lên cạn nó có dù che của núi, xuống suối hồ nó có dù che của nước. Chiến tranh kết thúc, cá sấu về biển. Nó lại càng bạo ngược. Bây giờ nó tính chuyện không mất gì mà làm bá chủ thiên hạ. Giàu quyền giàu của cỡ ty phú rừng suối. Nó dùng săn sắt cá cờ nạp mạng để nuôi cá chuối. Nó buộc cá chuối săn bắt mương rói cống nạp để nuôi nhồng măng. Nó buộc nhồng măng săn lùng đồng đông cân cân cống nạp để nuôi cá ngao. Cứ thế nó sai bảo được tứ hổ hung thần của suối hồ. Hễ con cá nào thành tinh thành tướng, tranh hùng là nó khử. Không khử được, nó liền minh với rái cá tiêu diệt. Trăm ngư được nó ban ơn, sinh ra lòng sùng kính kì đà như một vì phúc tinh. Chưa có con cá núi nào đủ chữ hiểu ra rằng nó lột vảy kẻ khác đắp cho mình, lột vảy mình đắp cho kẻ khác. Còn nó ăn trên ngồi chốc, chỉ tay năm ngón, không mất vốn tổn lãi gì. Thậm chí không một chữ trong đầu mà nó có cả thiên hạ. Dân cá suối hồ hao hụt. Nó bày cho Hà Bá báo cáo lão chim chả rái cá bắt. Dân cá khổ quá nhân cửa đập mở, hoặc mưa to tràn đập trồn ra sông bể. Nó làm như thủy cung không tính toán gì được

sự hơn thiệt trong lẽ cân bằng sinh thái.

Thủy Tinh nói:

- Có lẽ con kì đà vô học ranh ma này đã đến ngày trời điểm huyết tử. Do đó mới chịu tham mồi chui vào cạm bẫy. Phức lành cho 70 đời dân cá mạn ngược chúng tôi.

Tôi nói:

- Những kẻ giàu bao giờ cũng tham. Những kẻ tham bao giờ cũng ngốc. Giàu tiền tham tiền, giàu của tham của, giàu quyền lực tham quyền lực, giàu quyền mưu tham quyền mưu. Tham thì thâm. Tất yếu sẽ ngốc vì không lường được mình tự lao thân vào cạm bẫy đã bày đặt của tạo hóa. Tôi đã lột da nhồi trấu kì đà là phù hợp với lẽ tự nhiên những kẻ tích ác được ác!

Muôn linh hồn cá và thân nhân của họ vẫy vẫy vang lừng. Thủy Tinh trịnh trọng nói:

- Tôi thay mặt Long Vương và thủy tộc xin thành thực cảm ơn ông đã trừ diệt kẻ thù cơ hội của thủy tộc bằng một hình luật thích đáng lột da nhồi trấu làm bù nhìn cảnh cáo ở cõi đời cho mọi người thấy tính cách xảo quyết vụ lợi và tội ác của nó. Để ghi nhớ ơn, Long Vương tặng ông cả một điện ngọc trai này về cõi trần làm kỉ niệm.

Tôi nói lời phúc đáp cảm ơn. Còn quà thưởng xin lưu lại. Bởi cố mang về cõi trần thì quê hương thành sông hồ biển cả. Tôi nhận tấm lòng của thủy cung cao quý hơn tất cả những gì nước muốn dành cho đất. Thủy tộc lại vẫy vẫy vang lừng. Thủy Tinh cùng trăm ngư rề nước dẫn tôi lên bờ. Một đàn cá chép xanh đỏ trắng vàng tím xếp thành chữ họ tên tôi nhảy lên không trung chào tổng biệt tôi lần cuối.

Vừa đặt chân lên đất cạn. Bỗng phía sau từ nước, ếch nhái nhảy theo lên bờ ào ào. Phía trước từ núi đồng, nhái ếch nhảy tới âm ầm. Tất cả phô yếm trắng phập phồng. Đôi mắt tròn thi nhau giương lên thô lỗ. Cặp đùi dể thi

nhau khoe mập mạp. Con châu lưng gù gù. Con bò lưng lôm ngổm. Con đứng lên bằng hai chi dưới, hai chi trên ôm lấy thân tôi. Hết con này đến con khác nhảy lên bám lưng bám ngực và ngồi trên vai tôi. Nào là ếch đá ếch đất ếch núi ếch đồng ếch ương chẫu chuộc nhái bén um oam chèo ngóc cóc cộc đen vàng nâu tía...Lạ thay họ nhà cóc nhái cũng khóc như mưa. Mắt mắt lệ lệ ngọc ngọc rơi muôn hạt lóng lánh quanh tôi. Hết khóc họ nhà nhái lại cười. Ai nấy lớn bé đều một cái miệng ngoác đến tận chân mây. Tiếng cười râm ran như sau trận mưa đêm tháng tư ngoài đồng trong ao mà họ nhà nhái hội tấu. Bỗng im bật. Một cóc cộc da sần sùi còn vết bôi vôi, ngồi trên bàn tay tôi ngẩng đầu thưa:

- Coọc coọc! Kính ông! Họ nhà chúng con đón chờ ông ở đây để bày tỏ lòng biết ơn. Ông đã cứu linh hồn chúng con thoát cái bụng tằm tối của kì đà.

Con là cậu của ông trời. Thiên Đình có thiệp mời ông lên chơi!

Cóc cộc đưa cho tôi tờ thiệp có hoa văn mặt trời trăng sao:

“Ngày 20 tháng 10 năm 1989.

Kính gửi ông Lê Thu nước Việt Nam Địa Cầu.

Qua màn ảnh vô tuyến viễn thông vũ trụ, nhà trời đã biết ông lột da nhồi chấu con kì đà gian ác. Việc làm đó phù hợp đạo lý của trời đất. Thiên Đình kính mời ông lên chơi và nhận Huân chương chiến công diệt ác của vũ trụ năm 1989. Thiên Đình rất hân hạnh được đón tiếp ông.

Ngọc Hoàng”

Cóc cộc nói tiếp :

- Coọc coọc! Lạy ông! Cháu trời có dặn con bằng giá nào phải mời và đưa ông lên sớm ạ!

Tôi không dám trái lệnh trời. Vừa đi theo cóc cộc và họ nhà nhái lên mây.

Không rõ lên trời bằng cách nào? Chỉ nghe thấy tiếng ù ù gió thổi. Chớp mắt tôi đã ngồi trong lầu khách của Ngọc Hoàng. Đó là một cái lầu trong suốt

như pha lê. Trên salong làm bằng ánh sáng, tôi ngồi đối diện với ông trời. Ngài đúng là một người ngọc tỏa ánh hào quang rực rỡ và êm dịu. Tóc râu ngài trắng như mây tuyết. Mặt ngài đỏ như mặt trời mọc trên biển cả. Biết tôi là người Lạc Việt, ông trời cho mời công chúa Tiên Dung và chàng Chủ Đồng Tử cùng tiếp tôi cho thêm phần thân mật ấm cúng. Hai người vẫn trẻ trung như trong truyền thuyết. Vẻ kiều diễm của nàng và điển trai của chàng đúng là con cháu chưa tưởng tượng hết được. Hai người rót trà thiên tiên mời tôi và Ngọc Hoàng. Khi Tiên Dung mời tôi thì Chủ Đồng Tử mời Ngọc Hoàng. Khi Chủ Đồng Tử mời tôi thì Tiên Dung mời Ngọc Hoàng. Tôi có ngờ đâu một gã cắt tóc như tôi mà trở thành thượng khách của nhà trời. Tôi cảm thấy vô cùng vinh dự và hạnh phúc, làm cháu con được gặp gỡ ông bà tổ tiên và người đứng đầu vũ trụ ngoài sức tưởng tượng. Phải nói là Thiên Đình tràn ngập ánh sáng tinh thần dân chủ bình đẳng bác ái. Lúc đầu tôi e ngại vì sợ có hành vi phạm thượng, thời Ngọc Hoàng nói:

- Ông cứ tự nhiên như ở nhà. Đại thi hào Tago đã nói rồi !

Tôi thưa:

- Vâng! Tôi có nhớ câu: “Đã mặc áo gì cứ thế mà đến” và “ Trong sân châu vũ trụ mỗi ngọn cỏ cùng ngồi với mặt trời mặt trăng!”

Công chúa Tiên Dung thỏ thẻ nói với chồng:

- Anh thấy chưa? Con cháu sau 4.000 năm còn giữ được tinh thần của anh đó!

Chàng Chủ Đồng Tử mỉm cười:

- Tinh thần đó bắt đầu tự ở em!

Tiên Dung vẻ tự hào với Ngọc Hoàng, mời thưởng tôi chén trà ngào ngạt hương vị thiên liên. Và hỏi nhỏ:

- Dưới nhà còn bệnh gia trưởng phải không?

Tôi sẽ đáp:

- Dạ!

Công chúa có thoáng nét mặt buồn trên môi và ánh mắt.

Ngọc Hoàng trình trọng nói:

- Thưa ông ! Nhà trời rất phấn khởi và hân hạnh được tiếp ông lên chơi. Vừa qua ông bận tiếp khách nhiều ở hạ giới. Nhưng đã không ngại lên chơi nhà trời. Thiên Đình đánh giá cao hành vi có ý thức làm theo ý trời của ông, đã xử tử tên kì đà cơ hội ở trần gian. Do đó nhà trời rất vui mừng, khuyến khích, đã quyết định tặng ông huân chương như đã nói và lưu ông một tháng du lịch Thiên Cung. Hôm về hạ giới , nhà trời cử lễ trao tặng huân chương và mít tinh tổng tiến. Bây giờ mời ông dự bữa cơm dưa muối với nhà trời.

Tôi có lời cảm ơn vừa dứt. Bỗng chớp nhoáng như có hiện tượng bật tia lửa điện. Tôi và Ngọc Hoàng cùng các vị quan khách đã có mặt trong phòng ăn . Quả là cỗ bàn chưa từng có ở trần gian. Người ta nói chín phương trời mười phương đất là có thực. Mỗi mâm ăn bung ra một món của một phương trời, một phương đất. Từ cái bát, đôi đũa cái thìa đều có nét hoa văn và sắc màu riêng của phương ấy. Người đầu bếp phải giới thiệu xuất sứ, giá trị và cách ăn từng món. Ăn món nào thì người đầu bếp bung ra món ấy theo một trình tự khoa học vệ sinh ăn uống hợp khẩu vị. Thành ra ăn được nhiều mà không thấy chán. Tôi nhớ nhất những món ăn lạ và càng nhớ những món ăn quen .Nghe giới thiệu , tôi đã ăn chả trâu ướp tỏi chế biến từ sao Ngưu. Thịt vịt hầm và trứng trắng của sao Vịt. Mâm đa sào của cung Trăng. Thịt chuột vàng quay tẩm gừng của sao Hỏa. Tim hổ chưng sâm của sao Sâm. Rêu tảo hấp của sao Kim. Gà ri luộc lá chanh của thiên hà số 9. Dê tái của thiên hà số 36 tỷ. Giò lợn của Trái đất ngoài Ngân Hà...Món ăn của Trái Đất thuộc Ngân Hà có pít tết thịt bò của Anh Quốc. Bánh mì pa tê của Pháp Quốc. Súp khoai tây của Nga La Tư. Bánh bao Thượng Hải. Nem của Việt Nam...Biết

tôi nhớ nhà, công chúa Tiên Dung nói thầm với người đầu bếp: “ Tìm chợ trời cho một đĩa rau muống luộc với quả cà dầm tương! “Chỉ một ánh chớp, người đầu bếp có ngay món đó dâng lên tôi. Tôi cảm động ứa nước mắt. Lúc ăn uống xong, tôi mạnh dạn hỏi công chúa mới được biết ở nước nhà có món gì thì ở trời có món ấy. Măng đắng, rau má, rau sắng chùa Hương , rêu đá Nha Trang...đều có. Chỉ có đất vì của không trọng bằng công. Một đĩa rau muống như tôi đã ăn tính ra tiền Việt Nam 500. 000 đồng. Tôi nghĩ mà xót ruột. Song không lo bởi có trời bao tất. Chớp nhoáng tôi đã thấy mình ở phòng trà. Vừa uống trà được một chén thứ trà thơm của thiên hà thứ 360 thì chớp nhoáng tôi đã ở phòng ăn hoa quả. Hoa trái của mười phương đất gửi tới. Có hàng vạn thứ quả khác nhau về hình thù, hương vị, màu sắc, đậm nhạt, chua ngọt, bùi ngon...Chớp nhoáng tôi đến phòng uống rượu cất từ mười phương Đất. ở trời ăn riêng uống riêng không tạp nham như hạ giới. Chớp nhoáng tôi đã ở phòng ngủ. Nằm trên đệm không khí. Đầu đặt trên gối mây và đắp chăn mây mỏng màu cầu vồng bảy sắc. Chớp nhoáng tôi đã tham quan các phòng làm việc của Thiên Đình . Mỗi người một máy vô tuyến truyền hình vũ trụ. Cần liên lạc với người sao Hỏa, bấm nút là thấy nhau trên màn ảnh và trò chuyện với nhau. Nhà trời làm việc cả vũ trụ đều thấy qua các kênh ti vi. Chớp nhoáng tôi đã họp báo và lên vô tuyến truyền hình vũ trụ. Trời có ti tỉ tờ báo ngày báo tuần và ti tỉ kênh ti vi thông tin toàn vũ trụ, liên lạc với bất kì đâu. Chớp nhoáng tôi đã tham quan viện bảo tàng nhà trời, biết hết lịch sử vũ trụ của Ngọc Hoàng quản lí với ti tỉ thiên hà có không, không có. Và các nền văn minh chói lọi trong vũ trụ với loài người thông thái ngoài Trái Đất. Tất cả vũ trụ hiện ra đại thể và chi tiết trong màn hình không gian bốn chiều. Đến một con kì đà bắt một con cá nhỏ cũng hiện ra mồn một. Thế giới vô hình thành có hình. Vì thế mà người trời kiểm soát cả vũ trụ. ở hạ giới có câu: “Trời có mắt” cũng vậy. Trong 10 quả đất ở

9 thiên hà, có quả đất thứ 10 chưa tôn trọng luật cân bằng sinh thái, chưa có hòa đồng, con người và con vật còn xâu xé nhau như chó sói với cừu non. Nơi này có nhiều kì đà nhất trong vũ trụ. Nhoáng cái nữa tôi đã ở thăm các trường đại học của nhà trời đào tạo các nhà khoa học, các nhà nghệ sỹ cho chín phương trời mười phương đất mà ở ẩn Độ gọi là phật mười phương. Tôi được giới thiệu cụ tổ Lạc Long Quân đã tốt nghiệp ở đây, đã từng về Việt Nam sau này đời hiện ra là Hùng Vương, đời hiện ra là Tần Viên, đời hiện ra là Thánh Gióng, đời hiện ra là Rùa Vàng. Cụ đã làm luận án tiến sỹ cấp 3 thành công về đề tài “Tứ bất tử đời đời hiện thân giữ nước dựng nước Việt Nam”. Hiện nay cụ đang làm việc trong viện cơ mật của nhà trời. Nhoáng cái nữa tôi đã thăm cột chống trời cao dài dọc chín tầng mây chín thiên hà các hướng Đông Tây Nam Bắc. Cột làm bằng các hạt cơ bản cực mạnh nhằm cân bằng vũ trụ tránh các sự cố các thiên hà nuốt lẫn nhau, các hành tinh va chạm bắn phá nhau. Các hành tinh, các thiên hà xoay quanh cột chống trời của nơi mình. Ví dụ cột chống trời Bắc Nam thì Quả Đất của ta xoay quanh nó từ Đông sang Tây. Tôi có nguyện vọng thăm hết các làng các phố người Việt Nam ở Thiên Cung. Nhưng phải mất năm năm. Thành ra chỉ được gặp cụ Nguyễn Trãi và cụ Hồ Chí Minh trong một phút. Hai cụ đang bàn bạc với nhau trước màn hình vô tuyến viễn thông về Việt Nam. Thấy tôi chào, cụ Nguyễn Trãi dặn:

- Con trở về nói với đồng bào rằng:

Trừ độc trừ tham trừ bạo ngược

Có nhân có trí có anh hùng.

Cụ Hồ cũng dặn:

- Chú về nói với cả nước là: “Quét sạch chủ nghĩa cá nhân, nâng cao đạo đức cách mạng. Làm sao cho dân ta có việc làm, cơm áo và chữ” !

Nhoáng cái tiếp tôi đã đến ngày hồi hương. Nhà trời tổ chức lễ trao tặng

Huân chương và mít tinh tiễn biệt tôi. Quảng trường rộng vô biên. Người trời các hành tinh xem vô tuyến truyền hình vũ trụ bộ phim phóng sự: “Con kì đà của Quả Đất” có quan hệ với việc làm của tôi như đã kể. Song có những mảng hình ảnh mới. Bây giờ tôi thấy là lần đầu.

Một hôm trời lạnh. Đá đổ mồ hôi. Kì đà mỗi một không ra khỏi hang. Đói mềm. Nó nằm thò đầu ra cửa như chờ sung rụng vào miệng. Cóc cộ nhảy qua một cách nhọc nhằn. Lưng gầy gập xuống, miệng kêu coọc coọc đau đớn. Chả là từ ngày cóc thăm chuột trên cây cao bị ngã thành tật nguyên. Về hào hiệp, kì đà ngóc đầu lên lè lưỡi chề đôi nói:

- Cự cóc cộ ơi! Tôi có thuốc chữa được bệnh của cụ đó. Mời cụ vào chơi. Tôi biểu cụ bài thuốc tự chữa và liều thuốc sẵn có. Bài này chỉ cần bấm huyết ở lưng, nhổ bảo ở cột sống là khỏi ngay tật gù. Uống mấy con nhộng cây rùng là khỏi đau ê ẩm!

Cóc cộ hơi chột dạ. Nhưng biết mình có gan độc và dẫu bơi vôi thiềm tổ nguy hiểm sẵn sàng trừng trị kẻ nào làm hại cóc. Nên vững tâm coọc một tiếng nhận lời vào chơi. Kì đà bung một hòn đá vuông thành sắc cạnh nói dối là hộp thuốc, giả vờ đánh rơi giáng mạnh xuống đầu cóc cộ. Thế là gục xuống bẹp đầu thè lưỡi ra ngoài. Kì đà dùng cạnh sắc của hòn đá chặt bỏ đầu, lột da rất khéo không rây tí nhựa trắng nào, lấy ra cái thân thịt cóc cộ, moi bỏ lòng gan, rồi nhai ngọt sớt như đường. Kì đà hèm một tiếng khoái chí nói:

- Món pờ rô tit thiềm cực bổ với trẻ thơ và người già đây! Thuốc thiềm quả là có hiệu lực!

Sáng hôm sau, kì đà khỏi mệt lao ra ngoài hang săn bắt lòng sục. Nó phát hiện ra ếch đá trên núi liền dòn đuôi. Ếch đá nhảy từ núi xuống đồng thung. Kì đà tụt nhanh xuống rượt theo. Ếch đá lặn xuống kênh nước lủi đi. Kì đà lặn theo truy lùng. Ếch đá nhảy thia lia trên mặt hồ. Kì đà phi thuyền theo.

Ếch đá hụp xuống chui vào bùn. Kì đà sục đáy hồ tìm. Nước vẩn lên đục lờm. Ếch đá nhảy qua đập rơi tõm xuống suối. Kì đà leo qua đập nhảy ùm theo. Ếch đá chuồn theo dòng chảy. Kì đà bám hậu. Ếch đá lẩn ngược dòng. Kì đà cũng quay theo. Ếch đá nhảy lên bờ tạt vào vườn rừng. Kì đà leo lên theo đuôi đến kì cùng. Ếch đá nhảy phốc qua đám cỏ rơi bụp xuống một cái giếng cạn sâu hun hút. Kì đà vụt theo cùng rơi xuống giếng như trời giáng. Ếch đá va đầu vào hòn đá đầu giếng ngất xỉu. Cóc tí bị sa đáy giếng đã lâu chưa lên được. Thấy vậy , kêu cấp cứu oọc oọc eec eec vang đến trời. Ông trời sai Thiên Lôi xuống cứu cậu, giết kì đà. Đứng trên bờ giếng, Thiên Lôi quát ra sấm sét kinh hoàng:

- Con kì đà gian ác kia! Trời có lệnh xử tử mày!

Thiên Lôi vung lưới tầm sét tóe tia lửa điện. Cóc tí sợ chớp lóe, hai chi ôm che mắt. Miệng nguyền rủa eec eec kêu chết lây. Thiên Lôi dừng tay quát:

- Kì đà lên ngay!

Nó ngoác mồm nói:

- Tôi không ăn thịt cóc tí! Gan cóc tí rất độc! Tôi thấy ếch đá lâm nạn. Tôi có biết giếng sâu khó lên. Nhưng cứ liều mình cứu bạn. Cứu người khổ thân. Làm phúc phải tội thế này sao?

Thiên Lôi nghe nói cũng mũi lòng, tạm hoãn bỏ búa để lo cứu cậu ông trời cái đã. Thiên Lôi thả dây xuống cho cóc tí cắn vào đầu dây, tứ chi ôm xác ếch đá, từ từ kéo lên. Sơ cứu xong, Thiên Lôi quay lại vung lưới tầm sét đánh kì đà. Một tiếng nổ dữ dội . Năm quả cầu lửa từ miệng giếng vụt lên. Khói bay khét lẹt. Khi khói tan, trong giếng chỉ có một hòn đá cuội. Thì ra kì đà đã lợi dụng thời cơ vắng mắt Thiên Lôi đã nhanh chân leo lên chuồn thẳng. Thiên Lôi buồn bã đưa ếch đá về bệnh viện nhà trời chạy chữa. Xem lại bằng hình camera nhà trời quay được, Thiên Lôi biết mình để sống kẻ thù xin chịu kỉ luật tội chết. Ông trời xem xét Thiên Lôi có công cứu cậu cóc tí

và ếch đá nên tha cho. Để Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó được chính xác ông trời phát cho vũ khí mới súng lade thay búa bổ.

Trong phim còn có thêm hình ảnh tôi mua kì đà lột da nhồi trấu. Sau là cảnh hội đồng thi đua nhà trời họp ra quyết định tặng tôi huân chương diệt ác năm 1989. Bộ phim có ý thuyết minh lí do tôi được trời tặng huân chương và phơi trần tội ác của kì đà đã cơ hội tích ác được ác. Tiếp theo bộ phim là lễ trao tặng huân chương. Ông Nam Tào Bắc Đẩu đọc quyết định. Ngọc Hoàng trao tặng và ôm hôn tôi nồng nhiệt trong tiếng vỗ tay như sấm động và pháo hoa như mưa sao trên không trung. Ngực tôi chói lọi huân chương 9 cánh sao vàng tượng trưng cho 9 phương trời và bông hồng 10 cánh tượng trưng cho mười phương đất. Tất cả đều làm bằng ánh sáng. Trong buổi lễ tất nhiên là tôi phát biểu cảm tưởng cam ơn nhà trời đã dành cho tôi niềm vinh dự quá lớn, mà thành tích của tôi chưa xứng được như vậy. Sau đó là đại biểu người Việt Nam ở Thiên Cung đến chúc mừng và tặng hoa trời làm bằng mây ngũ sắc. Trong số người Việt có Bà Y Lan Phu nhân nguyên là Phật Bà sống thời Lý có công phục hưng văn hóa văn nghệ khôi phục nhân phẩm giải phóng nữ tì, cấm giết trâu bò, chăm lo việc nông tang. Khi bà chấp chính đích thân vi hành bắt bọn mọt dân và xử tội lột da nhồi trấu. Bà có hỏi nhỏ:

- Nước nhà vẫn còn những kẻ đi với phật mặc áo cà sa ở với ma mặc áo giấy phải không?

Tôi sẽ gật đầu:

- Dạ!

Trong đôi mắt sáng mây sắc của bà bỗng vương nét u buồn. Khách nhà trời và đồng bào tiền tôi lên phi thuyền con rồng cùng các linh hồn nhà nhái ra về trong niềm lưu luyến vô biên.

Trở lại nhà, cóc cộ và bầy nhái còn vây quanh tôi đọc thơ li biệt bịn rịn: “Ôp

ộp, Oọc oọc, Uôm uôm, Chẳng chuộc” râm ran một hồi lâu rồi biến. Tỉnh ra tôi biết mình vừa qua một giấc mơ dài...

Kéo ngừng khua. Tông đơ thôi chạy. Dao cạo mặt ngừng lem lém. Lược đặt lên bàn. Cắt cái tóc đã xong. Câu chuyện vừa kể hết. Tôi mở ví lấy tiền trả ông thợ:

- Thực lòng cảm ơn ông Thu đã kể một câu chuyện hay! Thì ra con kì đà nhồi trấu này đã từng là một quái vật pha tạp ở đất ở nước đáng nguyên rửa, có cái giá ba vạn chín nghìn (!)...

Lê Quốc Hùng

Con Rái Cá

Thủy Tinh cười con rồng nước cuộn mây đen kịt, miệng thở ra sấm chớp loảng ngoảng lửa đỏ. Hà Bá cười con thuồng luồng bay, bám vây rồng rượt theo. Thủy Tinh nói:

- Ông hà Bá có thấy gì dưới ta không?

- Bẩm ngài! Một cái hồ chứa nước của hợp tác xã mới khánh thành ở hai triền núi ạ!

- Đúng ! Từ nay ta giao cho ông cai quản cái hồ này có 100 vạn ngư dân lương thiện các họ chép trăm chôi mè...Chưa kể tôm tép đồng đông cân cần cá cò săn sắt bông bóng...Trăm họ bắt đầu từ lúc sơ sinh được di đến đây! Ông có trách nhiệm xây dựng hồ thành một ngư phủ phồn vinh. Long

Vương sẽ tặng huân chương vàng và phong anh hùng, thăng quan tiến chức, nâng lương lên bậc nhất phẩm. Trăm họ sinh sôi nảy nở hàng quý ông được thưởng ba triệu thủy kim. Ông được cấp điện ngọc lưu li ở trung tâm hồ, có đủ phương tiện, tiện nghi hiện đại tân kì.

Hà Bá nói như reo lên về xúc động:

- Dạ! Tôi xin đội ơn ngài đã ban phúc lành! Tôi hứa sẽ làm tròn nhiệm vụ sao cho xứng đáng được hưởng lộc nước!

- Tốt tốt! Nhưng ông cũng phải biết rằng nếu để các loài thủy tộc ăn thịt ngư dân lai vãng đến hồ quấy nhiễu phá hoại sự nghiệp mở mang miền nước ngược của Long Vương thì ông sẽ phải ngồi tù rữ xương đó!

- Dạ dạ! Tôi xin chịu trách nhiệm hoàn toàn. Tôi sẽ có kế hoạch phòng ngừa rái cá, kì đà, măng, nhòng, quả sộp, ngáo... để bảo tồn tính mạng cho trăm họ!

Thủy Tinh bắt tay Hà Bá rất chặt tỏ lòng tin chọn mặt gửi vàng:

- Ông bắt đầu làm nhiệm vụ từ phút này! Chúc ông thành công tốt đẹp! Chào tạm biệt!

Nói rồi Thủy Tinh cười rùng rợn đen kịt theo gió Tây đưa về biển. Hà Bá cho hạ cánh thường luồng xuống mặt hồ.

Trên đường di dân, vợ chồng chuối sộp bám càng bác rô phi đang làm nhiệm vụ. Chả là họ nhà bác có khoang miệng rộng rất tài ngậm đàn cá con sơ sinh, cho nên bác được huy động chở bông bông mới nở lên hồ nước. Vợ chồng chuối sộp sẵn đón sun soe năn nỉ đến chục km đường rừng:

- Bác rô phi ạ! Thời này phải biết dựa vào nhau mà sống! Xin bác cho gửi một cháu rùng rùng thôi! Không dám phiền nhiều. Cháu nó giống hệt bông con, bác khỏi lo! Chúng cũng một màu vàng suộm như nhau cả mà thôi!

Chúng tôi xin biếu bác một bao bột mì nhập ngoại về cho các cháu!

Bác rô phi thương đàn con đói đang há miệng chờ trong ao. Lại chỉ có một

con rỗng rỗng sơ sinh đáng kể gì! Triết lí ở đời dựa nhau mà sống nghe cũng bùi tai. Pập pập cái môi thế là xong. Vợ chồng chuối sộp cảm ơn rồi rít, miệng hứa đến mai hậu tạ. Tới cửa đập bác rô phi chờ mặt trời lặn mới lên hồ. Trời như thả mực than xuống nước. Bác rô phi há mồm, rỗng rỗng lách giữa bầy bông bóng ủa ra. Người của Hà Bá kiểm soát không phát hiện được gì lạ.

Một ngày. Rỗng rỗng sinh hoạt với đàn bông bóng con. Bóng ăn cỏ nát, rỗng rỗng ăn bọ gậy bọ quăng. Đàn bông bơi tung tăng đón mồi. Rỗng rỗng nép mình bên khóm rong vắng vẻ rình vồ đàn cung quăng như cộp dũ. Khi đàn bông đi xa, rỗng rỗng mới sực nhớ ra lời cha mẹ dặn, vội vàng đuổi theo để trà trộn ngụy trang. Một chú bông con láu lỉnh, tách đàn vượt sóng đến Điện ngọc lưu li ở Trung tâm hồ, há miệng tròn nói:

- Thừa bác tổng đốc hồ ngọn nước! Con là bông bóng thấy rỗng rỗng theo đàn ạ! Nó không ăn cỏ mà ăn bọ quăng. E rồi nó lớn sẽ ăn thịt đàn bông chúng con ạ!

Hà Bá bấm tách cất tiếng đài mõ trâu Orionton, hừ một tiếng. Ông mở sổ hộ tịch ra xem, rồi lại mở từ điển thủy tộc tra cứu, không có ai tên là rỗng rỗng cả. Ông quát:

- Chuyện nhóc con! Cút! Mất việc tao!

Hai ngày. Rỗng rỗng đã to dài khác hẳn bông. Nó chạy sang đàn trắm cỏ sơ sinh cho dễ lẫn lộn hơn. Những chú trắm cỏ con múa lượn ăn cỏ non lòa xòa bên bờ hồ. Rỗng rỗng núp trong hang thò đầu ra. Hễ đàn tép riu đi qua, rỗng rỗng tấn công con riu sau cùng. Một cụ tôm càng râu dài như cước vác kiếm đứng canh trông rõ cảnh tượng ấy, vội vàng lọc cọc khua càng bơi lùi đến Điện ngọc lưu li, chống gươm nói:

- Xin báo cáo ngài tổng đốc! Tôm rong tép riu bị rỗng rỗng ăn thịt cả rồi!

Hà bá đang xem công văn của Thủy Tinh giục báo cáo kế hoạch tiêu phi

nước, không ngẩng đầu quát:

- Ra hỏi bông bông không có con gì là rỗng rỗng cả!

Ba ngày. Rỗng rỗng đã lớn bằng ngón tay của người, đã lộ ra hình cá chuối sộp. Đoạn tuyệt tên rỗng rỗng, từ nay mang tên chõn. Chõn không theo đàn cá nào được nữa. Chõn sống độc thân có tài lẩn như trạch. Ban ngày ít hoạt động quanh quần trong hang. Chập tối mới ra hồ nhảy lao đớp cắn mỗi bôm bốp. Bao nhiêu bông bông cá cơm đớp tuốt. Hễ có động là chui vào hang ẩn náu. Có lần không kịp vì trước sau đều có các anh trạch chầu đi tới. Chõn nhảy lên bờ nằm, chờ không ai đi qua mới nhảy xuống nước. Một cụ cá cò bị chõn đớp mất cái đuôi, phát mãi cò vẩy trên lưng mới đến được Điện ngọc lưu li, cụ cá cò thều thào nói:

- Báo cáo ngài Hà Bá! Chõn ăn hết cá cò đồng đong cân cân rồi ạ!

Hà Bá đang rung đùi xem bài thơ trên nhật báo vịnh cảnh hồ ngọc nước:

Tám gương sáng phảng lảng tờ

Đáy hồ mây trắng lượn lờ muôn hoa!

Hà Bá vỗ đùi đánh đét reo lên:

- Lục bát thi tuyệt tuyệt!

Bất chợt nghe cá cò báo cáo làm ngài cụt hứng phải càu nhàu:

- Chõn ăn hết cá cò thì hỏi còn đâu cá cò cộc đuôi đến báo cáo? Đã bảo sách vở ghi không có chõn nào cả. Cụ hãy về đàn đi!

Bốn ngày. Chõn đã lớn bằng cổ tay người, chiều dài một gang rưỡi. Bộ áo vẩy sộp loang lổ xám mốc đã rõ ràng. Chõn mang tên mới là chòi. Ban ngày chòi nấp dưới bóng cây gần bờ. Hễ có châu chấu, cào cào, trẻo ngóc đầu trên cây là nó chòi lên đớp ngay. Có khi một con trẻo nhảy lên bờ chạy trốn thì chòi cũng lao lên theo săn bắt bằng được. Hoàng hôn xuống, chòi đâm thẳng vào đám chếp, trắm, chôi, mè con mà ăn mỗi. Đuôi quẫy tóe sóng, mồm đớp bôm bốp. Hễ thấy chòi hoạt động ở đâu là trắm ngư chạy rạt. Một

anh cá chép sớ xanh cả vây chạy đến Điện Ngọc Lưu li nói chẳng ra lời:

- Báo... cáo... cá ... chòi... ăn thịt...trăm chép chòi mè... rồi ạ...

Hà Bá đặt đánh phạch cuốn tiểu thuyết *Nàng tiên cá* xuống bàn, quát:

- Sao Sao? Làm gì có sự lạ vậy! Thời tao đi thi vượt vũ môn, Ngọc hoàng điểm danh hết cả thủy tộc, không có thằng chòi nào? Có lẽ chúng mày mắc bệnh tâm thần hoang tưởng đó thôi! Tao đang bận ...xéo ngay!

Năm ngày. Chòi đã to lớn bằng cái gốc tre cọc đào. Phần gốc lớn sát đất gọi là gộc. Thế là chòi sang tuổi trung niên mang tên mới là gộc. Bộ mặt con chuối sộp chính tông đã hoàn chỉnh. Cái đầu mốc trắng xám đen như đầu hổ mang chì. Lưng sườn loang lổ mốc xám trắng. Sóng lưng xanh màu nước trời thay đổi theo thời tiết. Bụng trắng trắng màu trời sáng. Các loài cá lớn cá bé đều sợ gộc như chúa sơn lâm. Do đó gộc được phong là hổ nước. Gộc tung hoành ngang dọc bắt mỗi bất kì đâu. Gộc đứng im trong cỏ. Một con ếch bơi thia lia cực nhanh như tên bay trên mặt nước, gộc lao lên đón ngay tức khắc. Có khi gộc nổi mình trên mặt nước, đàn cá tầng dưới ngoi lên thờ là gộc tấn công luôn. Gộc hay quấy cho quang một đám bèo, các loài cá bơi đến ngấm trời, gộc nấu trong rế bèo xông ra đón luôn. Có khi gộc lững lờ ở tầng dưới, con cá nào lặn xuống, gộc xơi ngon ơ. Vào thu đông gộc vui mình trong bùn cho ấm và rình cá trê diếc bơi đến là bắt ngay. ở tầng nước nào gộc cũng làm chủ. Nhòng măng ngáo không dám tranh mỗi thoáng thấy gộc là chạy biến thang lang. Đôi khi gộc còn nhảy lên bờ săn chim non ếch nhái rồi lại xuống hồ.

Tại Điện ngọc lưu li. Hà Bá được Thủy Tinh gửi quà cái đài Melo to như cái hòm đựng quần áo. Đài có mắt thần điện tử đỏ như con đom đóm. Tiếng nói trầm âm đang phát bài kí về việc đón tiếp ngư dân nông hậu ở hồ ngọc nước. Hà Bá kiểm tra kĩ lưỡng không để lọt lưới một tên phi cá nào lên hồ ăn thịt dân ngư. Hà Bá khoái chí nói:

- Khá thật! Hơn cả Hồng Đăng! Âm thanh rõ ràng. Tiếng nói trung thực. Cái mõ trâu Orionton chả là gì. Thông tin gì mà lạc hậu thế nhỉ? Trăm ngư từ lúc sơ sinh nay đã lên ông lên cụ cả rồi mà đài Long cung mới phát là làm sao? Thành linh chị cá diếc lách qua song cửa bơi vào Điện ngọc lưu li khóc đã đỏ cả mắt, meo meo nói:

- Thưa ngài Hà Bá! Cứu chúng con với! Hu hu!...

- Thế nào? Nói ngay!

- Dạ! Con cá gộc nấp trong bùn bắt ngờ lao ra đớp mất anh dung là chồng của em...hu... hu...

Hà bá quát:

- Im! Ta không ưa tiếng khóc của đàn bà. Anh dung chết thì đã có anh diếc lo gì? Ta đã học qua hải ngư viện, sông ngư viện, hồ ngư viện, ao ngư viện chưa có giáo sư và sách nào nói đến cá gộc cả. Chỉ có trên cạn người ta gọi gộc tre mà thôi! Có lẽ họ nhà diếc lây bệnh hoang tưởng của họ nhà chép rồi! Đấy đấy! Mày không nghe đài đang nói: *Hà Bá đã có những biện pháp kịp thời ngăn chặn các loài cá phi ăn thịt cá lên hồ*...Đài Long Cung nói chớ phải đùa.

Chị diếc gạt nước mắt nói:

- Ôi dào! Xưa nay nhà báo nói láo ăn tiền. Tin chi?

Hà Bá không phản đối, nhếch cười nhờ:

- à mày cầm cái đài mõ trâu ra chợ bán hộ nhé! Ngài Thủy Tinh mới tặng cái Melo tuyệt nhỉ! Thôi đi đi!

Sáu ngày. Gộc đã làm cho cả hồ náo loạn. Hà Bá đã biết tin. Nhưng chẳng động tĩnh gì cả. Ngài còn bận tâm mơ màng một bóng hồng nàng tiên cá như trong tiểu thuyết mô tả và vở kịch truyền thanh mới phát ở Long cung. Ngài mở cuộc thi hoa hậu cá chọn người đẹp làm văn thư, thư kí riêng cho ngài. Vợ ngài đã cập ngũ tuần mãn kinh rồi! Ngài muốn lấy vợ bé nhưng

luật một vợ một chồng của Long cung không cho phép khiến ngài phải tính bài nguy trang. Trước tình hình như vậy, gộc sộp càng yên tâm lớn xác to gan hơn nữa. Bây giờ đã to bằng cái gốc tre lộc ngọc làm cột nhà của người. Gộc đổi tên là ngọc sộp, ngọc cá nghe mà ra tinh ra tướng quá đi! ừ thì xưng vương cái đã! Ngự ngọc vương ban lệnh ra: Dân trăm họ phải cắt phiên nạp mạng. Kẻ nào chống lại ngọc vương sẽ truy diệt. Trăm ngư sợ hãi đều qui phục ngọc. Nào là xây Điện ngọc trai cho ngọc ở. Nào là cống mạng cho ngọc ăn. Các nàng tiên cá phải hiến thân cho ngọc thỏa mãn dục tình. Hàng vạn con cá lai ngọc ra đời. Hồ chẳng còn ngư dân thuần phác lương thiện của Thủy Tinh nữa. Bọn măng nhồng ngỗng tranh hùng tranh bá đều bị ngọc vương đem quân tiêu diệt hết.

Khi ấy ở Điện ngọc lưu li, bất ngờ Hà Bá nhận được hộp bưu phẩm. Mở ra là cái đài Radeo catxet hai loa thùng, chạy băng vừa thu vừa phát, mới tân kì làm sao! Chà chà! Lại có tờ hướng dẫn sử dụng bằng ba thứ tiếng Anh Nhật Việt. Không có tên người gửi nên ngài đoán là của Thủy Tinh ban tặng. Ngài coi cái đài này và cô thư kí xinh đẹp là hai vật báu không thể rời nửa phút. Ngài hết ngấm lại bấm lại nghe hai thứ ấy như một con nghiện không bằng. Bỗng chạch chấu bơi vào:

- Báo cáo tổng đốc Hà Bá! Tôi là phóng viên nhật báo của hồ. Nghe trăm ngư và thực tế khảo sát cho thấy một con cá ngọc xưng vương. Nó đang ngự tại Điện ngọc trai có binh hùng tướng mạnh và hàng ngàn nàng tiên cá hầu hạ. Nó chính tông là một con chuỗi sộp đã thành tinh. Ngài cho phép đưa tin này lên đài Long cung để Thủy Tinh có biện pháp trừ diệt.

Hà bá mặt đỏ phừng phừng quát:

- Nhà văn nói láo nhà báo nói phét! Sai hết! Sao ngành tình báo không cho biết? Các người ù ù cạc cạc phát đồ rồi chẳng? Ta đã nói mọi tin tức của chạch chấu vốn là bọn học sinh trước sau đều là tay sai của địch thì phải

được thanh tra cái đã. Có chữ kí của thằng Hà Bá này mới được phát tin trên báo trên đài.

- Thế có nghĩa là phóng viên chỉ có quyền tìm và ghi chép tin thôi ư?
- Đúng thế! Các anh không có quyền nhân chứng và thông tin, chỉ được ghi chép và để đấy! Các anh không có quyền xử lí và sử dụng tin tức. Thời buổi không phải tin gì cũng phát được. Tin gì có lợi cho nhà lãnh đạo mới được phát! Bất lợi thì phải làm ngơ đi! Ông bạn săn tin lẩn như chạch ời chính trị còn non lắm!

Bảy ngày. Ngọc vương có thanh thế nghiêng trời lệch đất. Bọn ngọc lai trăm họ và bọn đầu chôi môi mè xu phụ thúc giục ngọc vương xưng đế, quét sạch kì đà, tiến đánh Hà Bá, phá Điện ngọc lưu li. Ngọc vương cho là phải, tiến hành cử lễ đăng quang. Ngọc vương lên ngôi Ngọc hoàng đế. Triều đình có bách quan văn võ. Đứng đầu là ngọc lai trăm họ. Nào là ngọc lai chép, ngọc lai chôi, ngọc lai trăm, ngọc lai mè...Còn ngư phó thường dân sống thoi thóp chờ đến phiên nạp mạng. Sau ngày lên ngôi, phá tan quân kì đà, Ngọc đế thừa thắng, đem quân tấn công Hà Bá, âm âm nổi sóng mặt hồ.

Tại điện ngọc lưu li, Hà Bá ôm em thư kí nghe băng ca nhạc ái tình, tiếng hát tiếng đàn mới mê li làm sao! Đài Nhật loa Nhật âm thanh trung thực hết sảy! Lúc ấy, lươn bò vào he hé đôi mắt ti hí nói:

- Thưa ngài Hà Bá! Con là thám tử riêng của ngài xin cấp báo: Thời gian qua con đã chứng kiến một con chuỗi sộp đã thành tinh như thế nào? Nó có những cái tên theo quá trình sinh trưởng: Rồng rồng, chồn, chòi, gộc, ngọc, nó đã xưng ngọc vương nay xưng ngọc đế. Triều đình ghê gớm. Thanh thế đây hồ. Quân gia là bọn lai chuỗi ngọc trăm họ. Ngư dân mà ngài chặn dất bị nó giết thịt 7/10. Nay còn 3/10 bị nó mê hoặc cả. Hiện nay ngọc đế đang đốc thúc ba quân tiến đánh ngư phủ. Tốc độ tiến quân chỉ ngày mai sẽ đến đây! Hà bá buông em thư kí bối rối:

- Sao anh không báo cáo ta từ lúc nó còn là rỗng rỗng? Bây giờ trở tay sao kịp?

- Dạ! Con là thám tử nằm bùn chiến lược mà! Còn các lực lượng an ninh trăm ngư đã báo cáo ngài rồi chứ ạ!

- Tình thế nước đến chân anh bảo ta nên làm gì?

- Dạ! Ngài điện cho Thủy Tinh cứu nguy!

- Không được! Nếu vậy ta sẽ mất chức và anh cùng ta ngồi tù!

- Dạ! Con xin có một kế này: Ngài hãy lên đập gặp người xin giúp đỡ. Chỉ có người mới diệt được ngọc đế!

- Đúng! Chỉ có người! Nhưng phải giữ bí mật về việc làm của người. Bởi luật thủy cung cấm người can thiệp vào nội bộ thủy tộc. Bây giờ anh ở lại do thám ngọc đế. Ta lên đập gặp người đây!

Lươn nhìn theo ti hí đôi mắt nghĩ thầm: Chả ngồi đây mà ôm đồm ôm đài mãi nữa đi!

Hà bá cười thường luồng bay chẳng kịp hôn biệt người tình. Chưa biết ngài đã tới đập chưa? ở ngư phủ ngọc đế đã tiến quân vào. Ngọc đế ngồi trên lưng bốn ngọc lai chép trăm chôi mè ghép lại. Đi đến đâu, ngọc đế dùng ngọc tinh gắn trong đầu mà mê hoặc trăm ngư. Cả đàn cả lũ cá lớn cá bé bơi theo ngọc đế đen kịt một vùng hồ. Nổi sóng nổi gió ào ào. Vào điện ngọc lưu li, ngọc đế hét to:

- Hà Bá đâu? Trao triệu đồng và sổ đăng bộ ngư dân cho ta! Còn ngưi ta sẽ bỏ tù trong nhà đá cho mục xương cái thói quan liêu dốt nát hèn hạ hưởng lạc nghiện đầm nghiện đài! Hà Bá à! Mày vô học dùng tiền chùa mua bằng tiền sỹ hả? Đồ con lợn không biết hệ sinh thái hồ là gì? Các người có quyền sống trong hồ nước ngọt thì chuỗi sộp ta cũng có quyền sống chứ! Không có ta thì các người làm môi cho các loài ếch, kì đà, nhông, măng, ngỗng, chim bói cá cả rồi! Còn như việc sinh nhai, nhà ngưi bòn rút mồ hôi nước mắt

trăm ngư bằng trăm thứ thuế, ăn trên ngồi chốc những mười phần. Còn ta đây có một. Thăm vào đâu cơ chứ!

Không thấy Hà Bá. Bọn cá cận vệ giữ điện bị nuốt chửng. Ngọc lai chày lỏi ra cô thư kí xinh đẹp của Hà Bá:

- Muôn tâu Ngọc đế! Con này là vợ bé trá hình của Hà Bá, xin ngọc đế bắt về làm cung nữ ạ!

Ngọc đế cười phán:

- Khanh nói chí phải! Mục đích của chiến tranh là vậy! Đánh đông dẹp bắc cũng chỉ cốt cướp được lãnh thổ và đàn bà của kẻ thù!

Ngọc đế dừng lại trước các phương tiện thông tin:

- Đây là đài Melo hăng gấu. Đây là đài thu băng của hãng Mặt trời. Quân tướng đâu? Hãy khiêng tất cả về Điện ngọc trai cho trẫm!

Ngọc đế dắt vợ bé của Hà Bá cùng đi ra ngoài, xuống lệnh phá sạch sành sanh Điện ngọc lưu li.

Tám ngày. Trên bờ đập, dương liễu bạch đàn tha thướt rủ. Hà Bá đứng ngồi như trên đồng lửa. Một như cảm thấy Điện ngọc lưu li không còn, em yêu về tay kẻ khác. Hai như chờ ai mà chưa gặp nao lòng. Bỗng phía trước hiện ra một người đội mũ chào mào chân đi giày đen, tay đeo găng trắng, cổ đeo cà vạt, mặc âu phục sovin mùa hè. Người ấy khệ nệ xách hai hộp giấy cứng có vẽ hình cái cốc cái ô...đặt xuống. Cả hai cùng chìa tay bắt theo phép lịch sự xã giao. Ông khách nói:

- Tôi là nhà du lịch. Nghe tiếng ngài là tổng đốc ngư phủ này. Trời nước núi hồ của ngài thật là thơ mộng. Đúng như Bồng Lai tiên cảnh sơn thủy hữu tình lãng mạn á Đông!

Hà bá mừng khắp khởi mời ngồi bắt ngay công chuyện:

- Xin lỗi ! Ông là người mà lươn gợi ý cho tôi gặp chăng?

- Phải chính tôi! Cách đây ít ngày, tôi đến chơi đây, đã có món quà nhỏ tặng

ngài! Hôm nay là món quà thứ hai xin biểu chiếc máy băng âm và băng ảnh tươi mát. Tôi biết nơi ngài công tác rất xa Long Cung ít được thưởng thức nghệ thuật và thông tin kịp thời.

Hà Bá xúc động nói:

- Cảm ơn! Tôi đã nhận được cái đài đa năng thật tuyệt và hai thứ này nữa chắc là tinh minh diệu nghệ hơn. Ông đã quan tâm đến tôi nhiều lắm!

- Không có gì!

- Nghe những băng ca của ông tặng mà mê li ngây ngất quên cả sự đời!

Người khách mở hộp lấy ra chiếc Video catxet màu tân kì:

- Cái máy băng hình này còn làm ngài hứng thú hơn nhiều! Màn hình 100 in rõ nét như thật. Còn đây là máy tăng âm và bộ ắc qui...

Người khách cầm phích điện, bấm nút tạch, màn ảnh hiện lên các nữ ca sỹ Long Cung trong khung cảnh muôn màu ngàn sắc của rừng san hô hải quỳ trên châu đồi mỗi uốn éo chân tay múa, miệng môi mấp máy ca hát hồn mê vía quá đi!

Hà Bá hỏi:

- Cái máy băng hình này bao nhiêu?

- Chỉ 1.000 thủy kim!

- Còn Radeo catxet?

- Chỉ 100 thủy kim!

Hà Bá tấm tắc khen rẻ bèn đẹp...Xem và nghe ca sỹ hát múa, Hà bá nói:

- Hôm nay ngày tốt! Rất may mắn được gặp ông xin thưa câu chuyện. Tôi biết Thủy Tinh không ưa gì ông. Nhưng riêng tôi rất cần ông giúp đỡ. Hình như chúng ta cùng ngư tâm ngư...
- Ngài nói chí phải!

- Câu chuyện thế này: Một con rồng rồng cá chuối sộp vì không trừ khử sớm, nay đã thành ngọc đế tinh. Nó đã hành động hủy diệt 2/3 ngư dân rồi.

Còn 1/3 cam phận làm vật hy sinh cho nó. Và như vậy theo luật Long Cung tội tôi rũ tù. Nên tôi nhờ ông tiêu diệt con sộp ngọc đế này.

Người khách tươi cười vỗ vai Hà Bá:

- Xong ngay! Người anh em trả tôi bao nhiêu?

- Tôi trả ông 10 năm lương 1 tỷ thủy kim!

Người khách cười ha ha:

- Vậy mười năm qua ông chỉ ăn của biểu ư ?

- Luật Long Cung cấm ăn hối lộ. Nhưng liên hoan, tiếp khách, rửa tiền chùa thì thả phanh.

Người khách nghĩ thầm: Một tỷ thủy kim chỉ đủ xây một tòa lâu đài. Còn hòn ngọc trong đầu con chuỗi sộp thành tinh đáng giá ti ti lẫn. Có thể nói là vô giá. Nếu có nó sẽ thu về hết thủy các loài cá nước ngọt trên hành tinh.

Hòn ngọc này về ta. Trời ơi! Ta ở bất kì đâu cũng có muôn loài cá nước ngọt nạp mạng. Ta sẽ là ti ti phú trên cõi đời. Ta là vua cá tươi vua cá hộp trên toàn cầu. Ta sẽ từ bỏ cuộc sống lam lũ lặn hụp ao nông hồ sâu suối ngắn sông dài trên hành tinh này. Đúng người có phúc trời nắm phần cho ta đây!

Thấy lâu trả lời, Hà Bá nói:

- Ông sợ ít tiền ư? Nếu chưa vừa ý, tôi xin tạ ơn ông tất cả số cá theo ngọc đế. Số này cũng đủ xây một nhà máy cá hộp thu nhập 500 triệu thủy kim một năm.

Người khách nghĩ thầm: Đúng là một thằng quan liêu dốt nát hết chỗ nói.

Mình chỉ mất một con săn sắt thôi mà bắt được con ngọc đế tinh có hạt ngọc kì diệu làm sao!

Người khách nói:

- Cái tình cái nghĩa ở đời là chính! Giúp đỡ vô tư, hai bên cùng có lợi. Tôi không lấy số cá ngài cho thêm, chỉ xin cái đầu ngọc sộp tinh ngâm phoocmon làm vật kỉ niệm mà thôi! Nhưng nếu cần nó nạp Thủy Tinh lấy

huân chương chiến công thì tôi sẵn sàng hoàn lại ngài!

Hà Bá cảm động nói:

- Đội ơn ông như trời bể! Ông đúng là hiệp sỹ hiếm có trên cõi đời. Ông nói hai bên cùng có lợi . Nhưng ông có lợi gì đâu?

Người khách nhún vai nháy mắt:

- Tôi có lợi lắm chứ! Với tinh thần cao thượng giúp kẻ yếu chiến thắng kẻ mạnh, sống đấu tranh giành hạnh phúc cho nhiều người như ngư dân của ngài thoát ách ngọc đế. Và giúp người anh em Hà Bá diệt được kẻ thù, thoát gông cùm, được tự do.

Hà Bá tỏ lòng ơn sâu, nói:

- Ông từ xa về đây, đập không có chỗ nghỉ, xin mời quá bộ về Điện lưu li dưới thủy phủ dùng cơm đã. Đẳng giặc ngọc đế mai kia giết nó cũng chưa muộn. Chỉ một quả tạc đạn, một kí thuốc nổ của ông sẽ làm cho cả một triều đình trắng bụng nổi phềnh. Việc đó làm lúc nào chẳng được!

Người khách nhìn tướng mặt Hà Bá thâm biết Điện ngọc lưu li đã bị phá tan tành rồi, thông thả nói:

- Về việc giết ngọc đế dễ như trở bàn tay! Nhưng tôi biết luật Long Cung cấm đánh mìn bắt cá, hành tinh hòa bình, nhân loại hòa đồng, cấm thuốc nổ. Do đó không thể dùng vũ khí như ngài nói. Nếu để ngày mai hành động thì nó biết tôi ở đây, mọi việc sẽ khó. Trong ngày hôm nay, tôi sẽ bắt nó trao ngài vào thời khắc bất ngờ. Bây giờ ngài hãy dùng với tôi chút quà mang theo: rượu vang chế từ quả nho để lâu năm dưới hầm từ thế kỉ 18 và bánh kẹo Sokola đích thực đây! Ngài Hà Bá, người anh em có quen dùng thuốc ba số thơm lừng không?

Miệng nói tay mở trái ni lon ra bày biện, người khách cùng Hà Bá nâng lên đặt xuống bù khú say sưa lâng lâng ngất ngà ngất ngưỡng. Hà Bá đã ngấm men say. Người khách cũng có vẻ chuyênh choáng nói:

- Ngài cứ ngồi ăn bánh kẹo uống rượu vang hút ba số xem băng hình tươi mát về thiên tình sử Nàng Tiên Cá ở Long Cung. Tôi sẽ bắt ngay ngọc để lên cho ngài xử tử nhé!

Rượu thuốc phim tươi mát đưa hồn Hà Bá lên cung tiên. Người khách lấy ra một hộp nước thả con cá cò và một hộp đựng guồng câu. Chọn một con cá cò xanh xanh đỏ đỏ đuôi vây dài mượt thật đẹp lão mắc vào một lưỡi câu thả xuống hồ. Lưỡi câu thì ngắn mà dây câu thì dài vô tận. Cá cò săn sắt bơi đi đến đâu thì dây câu nhả ra đến đó. Cá cò bơi mãi bơi mãi về hướng Tây có Điện ngọc trai.

Lúc này trong Điện ngọc trai ngọc đế cùng bách quan đang dự tiệc mừng chiến thắng phá sạch ngư phủ. Ngọc đế rượu ôm nhậu ôm với các nàng tiên cá. Sau đó mở hội quần vũ trong tiếng nhạc sập sinh đài catxet mới cướp được của Hà Bá. Tử tử sắc sắc làm cho Ngọc đế mê tít cung mây. Ngất ngây trước sắc đẹp của cô vợ bé Hà Bá...

Bọn cá ngọc lai bảo vệ ngoài cung điện thấy một con cá lạ rất đẹp bơi đến cứ trở mắt nhìn. Những ông lão trăm bà lão chép thì thảo vào tai nhau:

- Con săn sắt bắt con cá sộp đấy!

Và họ chỉ lối cho cá cò vào điện ngọc trai. Tướng ngọc lai chày bảo vệ điện các, thấy một con cá nhỏ đến chúc mừng ngọc đế liền dẫn ngay vào trong dinh. Trên sập đá kim cương, ngọc đế đang hành lạc. Tuy say nhưng mắt vẫn còn nhìn lơ mờ phía trước. Một nàng tiên cá cầm cá cò lên tay, uốn éo tằm thân trần dâng ngọc đế. Con săn sắt duy nhất trong hồ còn sống sót đây chẳng? Ngọc đế nhớ ngày tuổi chồn máu ăn cá này lắm. Thế là cơn thèm khát tuổi thơ bốc lên. Ngọc đế đón luôn con cá cò trên tay người đẹp. Pập một tiếng. Săn sắt lao nhanh vào ống thực quản đang rộng mở. Nàng tiên cá dâng theo một li rượu bổ cất từ rong tảo. Ngọc đế nuốt đánh ực, chép miệng: - Chà chà! Tuyệt ngon ! Lâu lắm lại mới được xoi!

Khi ngọc đế khép môi quay tìm hôn một nàng tiên cá vừa dâng môi thì trên bờ đập người khách thấy phao chìm mất hút, liền vùng tay giật lại rất mạnh. Dây câu nảy tung nước lên trời. Tức thì lưỡi câu móc vào thực quản, lôi ngọc đế từ trên bụng nàng tiên cá lao ra ngoài Điện ngọc trai theo cửa phía đông. Ngọc đế đang say nếu theo dây thì dễ chịu, dừng lại thì đau nhói dữ dội. Để bớt đau cứ phải theo dây mà lao đi tốc độ nhanh dần lên. Người thì bảo ngọc đế bị ma nhui. Kẻ thì nói ngọc đế đánh hơi kì đà ra nghênh chiến. Chỉ có các cụ lão mề chôi thì mừng thầm:

- Sẵn sẵn bắt cá sộp rồi!

Bách quan đều ôm bụng lao theo ngọc đế nhưng không kịp. Người khách thấy dây dừng lại, biết là ngọc đế rầy rụa tháo gỡ. Từ ngoài khơi xa sóng nổi ầm ầm, cuộn cuộn vỗ vào bờ oàm oạp. Càng vùng vẫy càng đau. Thực quản xé rách. Miệng hộc máu đỏ mặt hồ. Đến lúc mệt phờ vây râu, người khách lôi tuột ngọc đế lên bờ. Con chuối sộp thành tinh rầy đành đập động cả đất. Mang miệng đua nhau ngáp ngán ngán dài. Những chùm hoa khế ở hai khe mang phun máu, phả ra mùi tanh cá phát nôn phát mửa. Đầu ngọc đế to như cái gốc tre lộc ngọc. Đôi mắt trợn trừng đen sì. Nhanh như cắt, người khách lấy lưỡi dao sắc cứa một đường nhỏ ở đỉnh sọ. Dùng panh gắp ra một hạt ngọc bằng hạt đỗ nành óng ánh năm màu kì diệu. Người khách gói ngọc vào khăn mùi xoa đút túi. Vết cứa rất khéo chỉ như một vết xước rom róm huyết thanh lẫn chất nhầy tởm lợm.

Người khách lôi ngọc đế sền sệt như khúc gỗ đến chỗ Hà Bá. Đang mơ hôn nàng tiên cá long cung nồng nàn Hà Bá sực hơi tanh cá sộp liền tỉnh dậy, đã thấy kẻ thù trước mặt. Đuồn đuồn một khúc tre lộc ngọc dài 2 mét, loang lổ trắng đen xám mốc. Đầu ngóp hỏ mang chì bụng vẩy rần. Há mồm hỏ mang ngáp ngáp, phì phì bề gió phả hơi tanh. Đúng là con chuối sộp thành tinh đây không còn là mơ nữa. Hà Bá tức giận nói:

- Ta sẽ cho mày biết tay!

Liền rút búa vung lên chém phăng đầu ngọc đế giao cho người khách ngâm phoocmon. Còn tám thân trùng trục Hà Bá xả ra từng chũa cho há giận. Tất cả được 10 chũa chồng lên nhau như đồng củi đẫm máu. Giữa lúc ấy thám tử lươn bò tới:

- Báo cáo ngài Hà Bá! Điện ngọc lưu ly và ngư phủ bị cướp phá sạch rồi. Quân gia bị giết hết. Còn cô thơ kí riêng của ngài bị ngọc đế bắt theo hầu về điện ngọc trai.

Hà Bá cười gằn chưa hả giận:

- Ngọc đế đây này!

Lươn bò tới xem đồng củi thịt cá sộp và đầu ngọc đế ngâm trong phoocmon khoái chí cười tít cả mắt. Mắt đã ti hí càng ti hí thêm. Xem xong, lươn xuống hồ ngay kéo nằng khô chết cứng. Thế là mất Điện ngọc lưu li. Người tình lưu lạc ở đâu? Hà Bá hết giận sang buồn. Lấy điện đâu để tiếp ông khách bây giờ? Người khách biết ý nói:

- Ngài tiếp tôi trên bờ đập thế này là sang rồi. Nếu còn điện ngọc, tôi không có áo lặn mang theo cũng không xuống với ngài được.

Về lo ngại Hà Bá nói:

- Ngọc đế xả thịt rồi! Còn tàn quân của nó ở điện ngọc trai biết tính sao?

Người khách tươi cười vỗ vai:

- Ngài hãy yên tâm. Bọn ngọc lai mất tướng như hổ mất đầu ong mất chúa tan rã ngay tức khắc. Ngài hãy về tiếp quản điện ngọc trai của nó, vỗ về trăm họ. Nếu xong công việc sáng mai ngài trở lại đây liên hoan chia tay cũng chưa muộn. Kế đó là hơn, người anh em ạ!

Hà Bá cho là phải. Và phải tìm ngay người tình nữa chứ. Nhận quà tặng bắt tay người khách rất chặt, vội vàng cười thường luồng bay về hồ. Người khách bây giờ mới được đóng xong vai kịch. Cởi bộ âu phục mùa hè ra nói

một mình:

- Thăng Hà Bá ngu ngốc! Bắt tay ta mà cũng tưởng tay người!

Người khách lộ nguyên hình con rái cá lông đầu rụng hói, đã sống từ thế kỷ 18 đến nay, vẫn còn đẹp lão đảo đẽ. Con rái cá nói âm lên:

- Tiếp thăng bờm ấy tí nữa thì mình nóng chết ngất mất.

Hắn liền nhảy tùm xuống nước lặn hụp đi vài đường võ thuật săn cá đã quên lãng. Rái cá nói vang động nước bọt sủi lên ùng ục như tô vôi:

- Mẹ kiếp! Đáng lí ông cũng không mất con săn sắt nào. Cứ thế này xông thẳng tới Điện ngọc trai bắt sống ngọc đế trong chớp mắt. Đỡ tốn kalo ngoại giao với thăng bờm.

Sực nhớ ra công vụ chưa hoàn thành, rái cá lao lên bờ chạy bốn chân trên đập cồm cộp như ngựa tể. Tới đồng hành lí hắn lấy ra một cái đồng hồ quả quít mác thế kỉ 19 lắp máy vô tuyến điện tử. Hắn phát tin:

- Alô! Công ti cá hộp xuất khẩu đâu?

Trong máy vang ra tiếng trả lời:

- Giám đốc công ti cá hộp xuất khẩu nghe đây!

- Cho ngay 100 ô tô tải 5 tấn lên đập hồ ngon nước!

- Sẵn sàng có ngay!

Một giờ sau. Ô tô vận tải đã xếp hàng dài trên đê đập. Rái cá lấy ngọc cá chuỗi sộp thành tinh ngâm vào miệng xuống nước ngồi ngâm mình. Tức thì hồ nước cuộn sóng ào ào như bão đến. Một đàn đen kịt cơ man nào là cá lớn cá bé tụ về lặn vào lòng rái cá. Nào là ngọc lai trăm họ. Nào là cụ kị trăm ngư. Không thiếu một loài cá nào. Cứ thế xe cần cẩu thả cái xảo xuống hồ múc cá lên đổ vào các thùng ô tô vận tải. Thùng nào đầy trước xe ấy chạy ngay về xuôi. Người lái xe thấy có chuyện rất kì quặc: Một con chạch châu rơi xuống thùng xe rầy đành đập mà vẫn còn ng hí ngoáy viết, viết, viết cho đến khi những con cá khác đè lên, vẫn cố lách ngang lách dọc ngoi lên trên

cùng tiếp tục viết, viết, viết...Chiếc xe cuối cùng lặc lè 5 tấn cá ra đi mà dưới hồ vẫn còn vài tấn nữa. Rái cá cười hề hề:

- Tụi bay ở lại với Hà Bá cho lão bồm bốt hưu quạnh!

Không ngờ lũ cá trắm chôi mè nhóc cứ la khóc rầm rĩ đòi đi. Nhất là lũ chày lũ diếc khóc đỏ cả mắt:

- Hu hu! Bác rái cá ơi! Đừng bỏ lại chúng cháu! Cho đi làm đông lạnh còn hơn ở lại với Hà Bá. Hu hu ...Bác rái cá cứu tinh ơi!...

Rái cá nghĩ thầm : Sự kì diệu của hòn ngọc sộp tinh trong miệng ta là như thế đó!

Tiếng ấu ngư vẫn la khóc van xin thảm thiết. Rái cá nghĩ : ăn vụng phải biết chùi mép. Để một con cá lọt lưới, nó sẽ tố cáo lên Thủy Tinh thì không xong việc đầu tư làm ăn. Tào Tháo nói: “Ta phụ người còn hơn người phụ ta”

luôn luôn là một điều không sai. Rái cá lại cười hề hề:

- Các con các cháu muốn theo bác hãy vào trong xảo cả đi!

Đàn đàn lũ lũ ngư nhóc chen chúc nhảy vào xảo khoái chí như được đi hội hè ăn cỗ vậy. Cần cầu tiếp tục đưa cá lên thùng rơmooc cả thầy ba tấn nữa.

Kết cục trên hồ ngọn nước chỉ còn lại Hà Bá và lươn thám tử của ông ta.

Công vụ làm ăn tạm xong xuôi, xe lada đón rái cá rời khỏi đập.

Đoàn xe ô tô vận tải cá đang đi trên con đường song song với con suối đổ ra sông. Chạch chấu ngoi lên cùng thùng xe, hắt hòn nước đá, ngóc đầu quan sát và tiếp tục ghi ghi chép chép. Xe tới giữa cái cầu bắc qua con ngòi đổ ra suối. Chạch chấu liền nhào xuống dòng chảy đánh ùm một tiếng. Người lái xe không để ý gì, xe vẫn băng băng bon đi. Theo dòng suối trạch chấu bơi ra sông vào sở bưu điện của thường luồng cộc đuôi, chạch chấu xin số điện thoại nói chuyện với Thủy Tinh. Sau khi xem thẻ phóng viên, thường luồng cộc đuôi sẵn sàng giúp đỡ. Tại Long Cung, chuông điện thoại reo vang.

Thủy Tinh cầm ống nghe nói:

- Alô! Thủy Tinh nghe đây! ừ...ừ...sao nữa...ừ..ừ...được...được...cảm ơn!

Rồi ngài điện ngay cho rồng đen, cá sấu, thường luồng cộc đuôi thi hành nhiệm vụ. Rồng đen dùng dùng tung vòi hút nước sông biển, cuộn gió, cuốn mây, xoáy lốc vào đoàn xe vận tải cá. Bụi bay mù mịt. Ô tô nối nhau đổ kênh cang giữa đường. Mưa như cây nước đổ xuống. Sông suối dâng nước lên. Ngập đường chìm xe. Thường luồng cộc đuôi bắc loa gọi:

- Hỡi trăm ngư hồ ngọn nước! Bà con đã bị rái cá ngậm ngọc ngọc để tinh mê hoặc theo nó về nhà máy cá hộp để làm thịt, nấu chín, đóng hộp xuất khẩu kiếm lời. Thủy Tinh đã cho rồng mưa lụt để đón trăm họ trở lại hồ an cư lập nghiệp. Xin mời bà con hãy ra khỏi ô tô!

Nhưng xe nào xe ấy cá cứ nằm im không chịu cựa quậy. Chạch chấu dẫn cá sấu tới chiếc xe lada tóm cổ con rái cá. Cá sấu quát:

- Muốn sống đưa đây hạt ngọc ngọc để tinh!

Nhanh như cắt, rái cá bỏ ngọc vào miệng nuốt chửng, nói:

- Nước lụt cuốn trôi mất rồi!

Chạch chấu đề nghị nhốt con rái cá vào lồng sắt mang lên hồ ngọn nước ngâm. Trăm ngư sẽ đi theo. Cá sấu cho là phải. Quả nhiên đàn cá vùng dậy ra khỏi thùng xe lớn bé lao đi âm âm ngược dòng, vượt đập lên hồ. Đến Điện ngọc trai, cá sấu và thường luồng cộc đuôi tóm cổ Hà Bá cùng thám tử lươn đang ngồi xem video catxet băng hình tươi mát, về trại giam. Con rái cá bị ngâm lâu trong nước không chịu được, đành đại tiện ra viên ngọc, rửa sạch, giao nộp cho cá sấu để được đưa lên cạn. Chậm vài phút nữa thì hẳn toi mạng.

Thủy Tinh cười rồng trắng lên hồ ngọn nước mở phiên tòa xét xử tội phạm. Các bị cáo đứng trước vành móng ngựa: Hà Bá, lươn, rái cá... Các nhân chứng được mời đến: trạch chấu, bông bông, tôm cang, cá cò cộc đuôi, cụ chép xanh, bà quả phụ diếc... Sau khi thẩm phán đọc bản án các tội phạm,

các nhân chứng phát biểu ý kiến, các luật sư bào chữa, ông chánh án luật tội, các tội phạm được nói trước tòa. Hà bá mặt xám như chàm đỏ ắp a ắp ứng:

- Bẩm ngài Thủy Tinh...và quý tòa...Hà Bá tôi đúng là kẻ tội phạm : quan liêu, cửa quyền, dốt nát, hèn hạ, hưởng lạc, tham ô, dâm ô, dẫu giết tội lỗi, bắt tay kẻ lừa đảo gây tổn thất lớn cho sự nghiệp mở mang miền nước ngược của long cung mất hết trăm ngư của hồ, đáng tội chết ạ!

Nay được giảm tội 18 năm tù giam xin cảm tạ bề trên ạ!

Lươn cổ giương to cặp mắt ti hí thưa:

- bẩm ngài Thủy Tinh và quý tòa! Con là thám tử lươn đồng lõa với Hà Bá che dấu tội lỗi, tòng phạm liên kết với rái cá diệt ngọc đế và làm mất trăm ngư đáng tội chết theo chủ. Song được bề trên lượng thứ, tù 13 năm xin đa tạ!

Con rái cá về phớt ăng lê nói:

- Thưa ngài Thủy Tinh và quý tòa! Rái cá tôi chính là kẻ thù số một của loài cá, tôi đã gây án hầu hết các sông hồ trên hành tinh, luôn luôn bị truy nã và kết án tử hình. Lợi dụng chính sách mở cửa của Long cung tôi đã tìm đến hồ ngọn nước diệt ngọc đế tinh lấy hòn ngọc thiêng, vét trăm ngư bán cho nhà máy cá hộp đông lạnh, tội tôi đáng chết làm gương cho rái cá trên địa cầu.

Thủy Tinh phát biểu:

- Theo luật long cung không xử tội người đã chết. Do đó chuỗi sập ngọc đế tinh không đưa ra xét xử. Nhưng nếu như y còn sống thì cũng là một tội phạm đáng phạt tù bởi tính cách vô kỉ luật, vô chính phủ, bạo ngược, dám xưng vương xưng đế không coi vua Thủy Tề là gì, khinh thường phép nước. Tuy vậy y cũng võ vè biết về luật cân bằng sinh thái có cạnh tranh tiểu phi nước và tạo ra hòn ngọc quý nhiệm màu để thu phục cá, sử dụng vào mục đích ích nước lợi dân thì tốt. Y đã chết vì tệ nạn quan liêu liên kết với bọn lừa đảo ranh ma rái cá vậy. Nay trăm ngư đã trở lại hồ hãy yên tâm làm ăn,

sinh sôi, phát triển, theo tinh thần đổi mới của Long cung trăm họ đua sức, trăm nhà đua tài vừa tương khắc vừa tương sinh cùng tồn tại hòa đồng thủy tộc. Nay ta trao chức tổng đốc ngư phủ hồ ngọn nước và hạt ngọc màu nhiệm cho cử nhân báo chí chạch chấu thay chức của Hà Bá quản lý hồ, quyết tâm đưa hồ ngọn nước tới đích phồn vinh thịnh vượng bác ái và công bằng... theo ý tưởng của Long Vương.

Lê Quốc Hùng

TRỨNG KHÔN HƠN VỊT

Buồng trứng của gà mẹ lần lượt xuất hiện lăm tấm các trứng non theo thứ tự thời gian: Một, Hai, Ba, Bốn, Năm, Sáu, Bảy...Sau mỗi ngày trứng Một bằng hạt ngô, trứng Hai bằng hạt đậu, thì đột biến trứng Ba trứng Năm trứng Bảy đã lớn vù lên to hơn các trứng đàn anh gấp bội, kẻ tám lạng người nửa cân, đã sắp sủ bằng quả táo, quả mơ, quả cà pháo rồi.

Trứng Ba nói:

- Ta sẽ là trứng trưởng ồ!

Trứng Năm tuyên bố:

- Không ai được sinh ra trước ta!

Trứng bảy cũng nói:

- Trưởng ồ, tiên sinh không là cái đình mục gì ? Ta sẽ là chú gà con đầu đàn!

Thế là ba trứng lao vào cuộc chạy đua vượt trước thời gian, đại nhảy vọt vào tương lai để giành lấy chức danh trưởng ồ, tiên sinh đầu đàn. Trứng Ba ở

gần ống dẫn trứng hơn nên đến được trước. Rồi trứng Năm trứng Bảy ở xa đến chậm hơn. Tuy vậy trong một ngày ba trứng đã tập hợp thành hàng xuống dạ con.

Trứng Ba vừa vào dạ con đã nóng vội giục gà mẹ:

- Mẹ ơi! Để con ngay đi!

Gà mẹ tác tác như khuyên nhủ:

- Thong thả đã con à! Mẹ còn phải kiếm ăn cho đủ chất dinh dưỡng nuôi con tăng trưởng có lòng đỏ lòng trắng, chất kháng thể, chất can xi làm áo giáp và còn có bác gà trống mơ giúp đỡ chất truyền sinh, tìm ổ cho mẹ làm chỗ cho con chào đời.

Nghe mẹ nói lắm việc quá, trứng Ba sốt ruột không bằng lòng:

- ừ ừ! Con đầy đủ tổ chất làm trứng trưởng ổ rồi! Cái vỏ áo can xi ấy mà chi! Con không cần bác gà trống mơ giúp đỡ gì hết! Mẹ mà tăng tịu với bác ấy làm mất thời gian tranh chức trứng trưởng ổ của con. Trứng Năm, trứng Bảy đang bám sát sau con để cướp quyền đây này!

Gà mẹ nghe con nói chữ tăng tịu mà xấu hổ quá đi mất. Cái tình ý kín đáo chưa nói thật ra mà nó đã biết. Đúng là nó nằm trong bụng mình có khác. Cái gì cũng diễn ra theo quy luật cả không thể nghe nó đòi mà được. Cứ đi kiếm ăn cái đã. Nhưng thấy thót đau trong dạ, trứng Ba cựa quậy lại giục:

- Mẹ tìm ổ ngay! Cái ổ phải to cao kín đáo chớ để cho quạ thấy chuột dòm, kiến bò chó tha và đứa trẻ nào thứ nhất ăn trộm trứng gà...Con chào đời bây giờ đây!

Nói xong trứng Ba lao đầu ra cửa tử cung, không ngờ lại mạnh và nhanh đến thế, thập thò chờ đợi. Gà mẹ không thể làm chủ bản thân, buộc phải chiều con nhảy đạo ổ. Gà mẹ nhảy lên ổ rom vàng trên chuồng nhưng thấp lè tè trẻ con cũng với tay tới, không ưng, lại nhảy lung tung lên hòm tủ giường phản và cả bàn thờ. Nhưng không có chỗ nào tử tế cả. Gà mẹ đau đẻ chân nhảy

miệng tác rối rít đỏ cả mào cả mặt. Chó vện thấy người xua gà mẹ lên ổ chuồng, liền sửa ngay. Cuồng cà kê, gà mẹ nhảy lên mái nhà định chao nóc phủ rom làm ổ. Sợ nhà bị đột và khó lấy trứng, ông chủ vác sào nửa đuổi gà xuống. Gà mẹ vội vàng bay xuống đất. Lập tức chó vện đuổi luôn. Đang cơn hoảng loạn, trứng Ba đâu có chịu nằm yên, đang chân trong chân ngoài, đã thấy trứng Năm vào dạ con. Nó biết loài gà có cựa mỏ từ trong trứng... thế là oạc nhảy ra vườn một bãi bầy nhầy trắng trắng giữa lúc gà mẹ kêu lên một tiếng quác thất thanh thất đảm. Sau đó một giây thấy nhẹ hẫng người, đứng dưới bụi chuối gần đấy mà tác đau rát. Từ trong đồng bầy nhầy như si mũi, trứng Ba kêu cấp cứu toáng lên:

- Mẹ ơi! Con đây cơ! Cứu... con ... với! Đây là đồng đất không phải ổ. Có cành gai sồi đá cắm vào con... đau quá! Áo giáp của con đâu hả mẹ? Kìa kiến đang đến tha... Con phải làm trưởng ổ cơ mà...

Biết làm sao được? Gà mẹ cứ đứng tác an ủi:

- Không phải do mẹ đâu con ơi! Con chẳng bảo cái vỏ mà chỉ nữa đi nào! Con chưa có đủ thời gian sinh áo giáp . Cái ổ mà con yêu cầu làm trưởng quá lãng mạn cao xa, mẹ tìm không ra con ơi! Con cứ chủ quan nóng vội đòi ra nên dẫn đến cơ đồ này: Mặt đất là ổ và là mồ chôn con... tôi rồi! Trời ơi là trời!

Trứng Ba nghe hai tiếng mặt đất thời khoái chí quá tưởng rằng phát to:

- Vậy mặt đất là ổ của con. A! Con là trưởng mặt đất rồi!

Lời nói có mùi tanh của trứng Ba vừa chạm vào mũi chó vện, lập tức lao đến đóp luôn vào miệng làm bữa điểm tâm. Trong tích tắc thôi rồi nhà ma trưởng mặt đất. Chim oanh vàng đậu trên cành xoan cười mai mỉa:

Cái vỏ vội mà chi

Thành ma không có áo

Chẳng cần bác trống kê

Trưởng ổ ôm mộng ảo
Trứng sút non tằm ghê
Trưởng mặt đất mơ hão
Mồi tanh chó dọn đi
Đáng đời kẻ tham bạo!

Đã vỡ trang tư tưởng cửa mở, trứng Năm cho trứng Ba một cái đập oạc ra ngoài. Trứng Năm nằm yên chắc mẫm cái quyền trứng tiên sinh đã sẵn trong tầm tay. Nó chờ đợi gà mẹ hoàn hồn mới tỏ bày nguyện vọng. Tới giờ đậu ăn no lên chuồng, gà mẹ rửa lông cánh, thì trứng năm thủ thủ thưa:

- Mẹ ơi! Con là trứng tiên sinh của mẹ đây! Độ giờ nào thì mẹ sinh đưa con có hiếu của mẹ nhỉ? Gà mẹ đáp lời :

- Ngày mai con à!

Giọng tha thiết trứng Năm năn nì:

- Sinh con lúc nào tùy ý mẹ. Nhưng phải là giờ sinh tốt nhất cho con được là vua ổ trứng và không bị trứng Bảy nóng vội thúc đẩy con thành như trứng Ba đẻ non, mẹ nhé!

Gà mẹ ghé mỏ vào bụng nói:

- Con cứ yên tâm! Chớ hoài nghi lòng tốt của người anh em gà cùng một mẹ! Mẹ biết làm chủ sinh lí của mình. Nhất định lần này không sẩy non như lần trước. Bác trống mơ sẽ tìm cho con một cái ổ đàn hoàng to đẹp hơn. Con được bác ấy giúp đỡ như một người cha thì lúc ra đời mới thành trứng tiên sinh trọn vẹn.

Trứng Năm kinh ngạc:

- Không! Con chỉ có mẹ thôi! Cái lão trống mơ dê cụ ấy sao đủ tư cách là cha được? Mồm lão vừa cười vừa nói hoan hỉ nịnh đầm mỗi chài lừa đảo:

- Hạt thóc! Hạt thóc!

Cô gà mái ghẹ biết lão nói dối miệng bảo:

- Hót! Hót!

Nhưng chân cô ta vẫn cứ chạy đến cho lão cười lên lưng vỗ cánh gáy vang:

- Mặc lừa to! ồ ó o!

Mẹ bảo lão có đều giả không chứ? Do đó từ giờ phút này con cấm mẹ quan hệ với lão kê dê cừ ấy nữa!

Gà mẹ nói:

- Sao con lại nói xấu bác trống mơ như vậy? Có bác ấy thì con sinh ra mới có linh hồn tối thiêng chứ!

- Linh hồn tối thiêng là cái quái mớ gì hả mẹ?

- Là tình yêu con à!

- Tình yêu với con không cần. Con chỉ yêu cầu mẹ sinh con là trứng tiên sinh trên cõi thế, con có quyền duy nhất nguyên thủ ổ trứng của mẹ. Con là trứng tiên phong mở đường dẫn lối lãnh đạo ổ trứng trong quá trình tiến hóa. Tức là trứng anh hùng phải không mẹ? Mẹ quan hệ với lão trống mơ dê cừ làm mất thời giờ và làm ô uế con cái dục vọng bản năng thấp hèn dưới rốn, con sẽ không xứng đáng trứng tiên sinh mẹ ạ!

Mãi chuyện trò với trứng Năm, gà mẹ không gặp bác trống mơ, ăn no lên chuồng ngủ hoài thai...

Sáng hôm sau để trứng Năm ra đời làm vua, gà mẹ chọn giờ dần sinh đẻ.

Nằm trên cái ổ rơm vàng của ông chủ sắp đặt, do bác trống mơ dẫn lên, vài phút gà mẹ nổi đông bão trong lòng, đau cuồng cuồng, khi dạn được trứng Năm ra ổ thì thấy cầu vòng xuất hiện. Một trái trứng hồng giữa ổ vàng rực rỡ. Lòng vui tràn ngập gà mẹ tác vang:

Vừa đau vừa rát

Xin hát bài ca

Cục tác cục ta

Trình trời trình đất

Trứng tiên sinh ra

à a à a...

Người chủ nuôi chạy ra, gà mẹ nhảy xuống đất vẫn còn tác tự hào. Người chủ cầm trái trứng mới tinh nguyên vẫn còn nóng, tươi cười soi lên ánh mặt trời phát hiện đầu trứng Năm có vết khuyết thiếu sống, mặt sầm đám mây đen, bực dọc nói:

- Đồ vô sinh vô lại rồi! Ông sẽ cho mày lên chảo làm bữa trưa cho cháu bé! Trứng Năm nằm trong cái bát chờ xử tử khóc than suốt 5 giờ ân hận không thể nào sửa chữa được sai lầm. Thế là trứng tiên sinh thành ra trứng vô sinh thiếu linh hồn tối thiêng, thiếu tình yêu hóa điếc. Biết nghe lời mẹ chấp nhận bác trống mơ thì đâu đến nỗi này.

Quả nhiên đến giờ Ngọ, cháu bé đi nhà trẻ về, người chủ lấy trứng Năm ra đập vỡ pha muối khuấy tan lấy cháo phi hành trắng trứng. Người ta nghe trứng Năm khóc tiếng cuối cùng:

- Trời làm vỡ mộng trứng tiên sinh ư?

Anh thạch sùng trên vách chặc chặc lưỡi một hồi:

Tiên sinh mà vô sinh

Vô sinh còn vô lại

Trứng mơ khôn hóa đại

Hơn sao được mẹ mình?

Trứng Bảy độc tôn trong dạ con của mẹ. Y có giác quan thứ sáu, đã biết tường tận số phận của hai anh mình bởi chủ quan nóng vội tranh khôn hơn mẹ. Y cũng chẳng buồn thương mà hơn hờ là khác. Y nói một mình:

- Chỉ có ta mới là chú gà con đầu đàn của bầy gà tương lai. Lớn lên ta sẽ là gà bố tướng của quốc gia kê. Cái gã trống mơ không là cái đình mục gì!

Y tự đề ra cho mình một chương trình sống lấy mẹ gà làm gốc, phải tôn trọng mẹ gà là một hiện thực khách quan gọi là khách thể. Khách thể ấy vận

động theo những qui luật sinh sản để tạo ra cá thể là mình- ông bố tướng trướng Bầy này! Kẻ anh hùng có lúc phải biết dẫu mặt, phải biết tuân thủ, không thể ngang ngạnh trê khi chưa gặp thời. Cứ mặc mẹ gà sinh dưỡng giáo dục ta thành chú gà con cái đã. Song cá thể không phụ thuộc thụ động mà phải tác động lại khách thể trong giới hạn nhất định. Ngang cãnh bữa như hai trứng anh là toi mạng liền. Sự kiện đó cho ta một bài học chớ chủ quan nóng vội bảo thủ trì trệ mà biết đổi mới tư duy và hành động. Do đó y cứ buông thả mình trong dòng qui luật, thận trọng khi phản ứng và khi hấp thụ lắng lặng nhận dinh dưỡng của gà mẹ làm ra lòng đỏ lòng trắng từ lượng đến chất. Cứ tự nhiên thoải mái buồn vui giao hoan lạc thú của mẹ với bác trống mơ. Y mỉm cười hài lòng thấy trống mơ dẫn mẹ kiếm ăn chao bới chơi dạo trong vườn lên chuồng thăm ổ, ăn nằm gáy tác với nhau với tất cả nét đẹp của tình yêu trống mái mà tạo hóa đã cho họ nhà kê. Y chấp nhận cái tình yêu say đắm của mẹ với trống mơ. Y mở lòng đón lấy những giọt sống dương tính của trống mơ gửi đến. Y vui lòng nhận những dòng can xi hữu cơ bao bọc áo giáp cho mình. Y cứ tròn trái trứng không có gai góc gì trong dạ con của mẹ.

Đến một ngày măn nguyệt khai hoa. Y là một trái trứng hồng rực rỡ trong ổ rom vàng. Y sung sướng nhìn thấy hai cha mẹ đứng ngắm y mà đồng thanh gáy tác vui hơn hờ. Y phát khóc lên vì hạnh phúc khi được người chủ nâng niu cầm lấy soi lên ánh mặt trời mà reo lên nức nở:

- Tốt lắm! Phải thế chứ! Có sống rồi!

Người chủ cất y vào trong tủ để chờ cho gà mẹ ấp. Trong thời gian ấy, y mơ một giấc kê vàng. Y nhủ thầm: “ Chẳng bao lâu nữa ta sẽ là một kê quốc trưởng có quyền không công nhận gà trống mơ là bố đẻ mà chỉ có gà mẹ ta là thái hậu bố tướng mà thôi. Ta sẽ hạ thủ lão trống mơ trong một trận so mỏ độ cự đầu tiên. Ta sẽ có tam cung lục viện ba trăm mỹ nữ sáu mươi cung

tần mái tơ tha hồ ăn chơi sả láng. Ta sẽ có tiếng gáy vang ó ò o cho cả nước học : “O tròn như quả trứng gà”. Sách con gà trang bị kiến thức làm người cho cỗi thế. Ta sẽ có tiếng nói thần thánh: “ Một tiếng toàn dân bừng tỉnh mộng”. Ta có đôi cựa hua lên thì gà trống bốn cỗi phải bỏ chạy biến thang lang. Ta sẽ là một đấng anh hào đầu tiên trong đêm tối gọi mặt trời lên!” Gà mẹ đẻ xong lứa trứng thì xòe xòe đôi cánh cục cục ở miệng đòi ấp. Người chủ mỗi ngày nhặt một quả trứng có sống ghi số thứ tự từ 1 – 20. Trứng Bảy được ghi là số 1. Thế là y được trở thành công dân số 1 của ổ gà tương lai. Y nhảy từ trứng Bảy lên trứng Một. Trật tự buồng trứng trong bụng gà mẹ bị đảo lộn. Y coi đó là một qui luật đột cháy giai đoạn trong quá trình tiến hóa, cướp thời cơ ngàn năm có một để có quyền lực lớn. Y khoái chí là trứng đầu ổ tiên sinh mà các thế hệ trước đã chết còn mơ ước. Y chính thức nhận chức trứng trưởng ổ từ phút gà mẹ lên ổ bắt đầu ấp. Từ nay y có ý thức cao về vai trò cá thể, tư duy độc lập, giám sát gà mẹ và chỉ huy 20 trứng trong ổ vàng. Y theo dõi và ghi chép báo cáo lên cấp trên về các hiện tượng không ấp trứng của gà mẹ. Ngày ấp thứ nhất, gà mẹ bỏ ổ hai lần đi kiếm ăn và còn quan hệ với bác trống mơ. Ngày ấp thứ hai gà mẹ xuống ổ một lần kiếm ăn và cho bác trống mơ tán tỉnh. Ngày thứ ba đẻ thêm một quả trứng ót như một đứa con hoang. Ngày thứ tư gà mẹ xuống ổ một lần khá lâu mới về...y cho rằng gà mẹ đã phạm pháp về việc ấp trứng chưa có trách nhiệm. Y viết đơn tố cáo gà mẹ lên cục an ninh quốc gia kê. Những cử chỉ âu yếm chăm đảo trứng đuôi chuột của gà mẹ y không quan tâm. Gà mẹ có nhu cầu ăn uống trao đổi chất hàng ngày như thế nào để có năng lượng cung nhiệt cho trứng thì y không hề biết đến. Thời gian và thời tiết cần bỏ ngo ổ trứng để bảo vệ sự sống bình thường của thai gà thì y không hay. Việc lãnh đạo ổ trứng y tỏ ra hăng hái. Khi gà mẹ đảo trứng số một vào giữa số hai ra ngoài thì y không nghe, cứ lặn ra ngoài để đi vòng quanh kiểm soát

cho dễ. Khi gà mẹ đảo trứng số một ra ngoài số hai vào trong thời y cứ nhảy vào giữa để giữ vai trò trung tâm chỉ huy. Một hôm thời tiết quá nóng bức gà mẹ xuống ổ suốt buổi trưa. Y thấy phát sốt và ổ trứng như là cả đi. Y lay từng quả trứng gọi tên không ai thừa. Y lập biên bản trứng bị chết thai lưu một loạt là do gà mẹ bỏ ấp rồi gửi lên cấp trên.

Ngày ấp thứ 10. Trời tối mờ mờ. Người chủ nuôi bung ổ trứng vào nhà đem soi từng quả dưới đèn. Người chủ phát hiện một số quả có màu đỏ hồng hồng thì loại ra những quả có màu tối đen kịt thì xếp vào ổ tiếp tục cho gà mẹ ấp. Ba quả có màu hồng ấy người chủ cho là trứng không lộn đem tráng làm bữa đánh chén. Thế là y rất mừng. Một mừng trứng số một là y cũng có màu đen xì được tiếp tục cho gà mẹ ấp từ nay y tự hào về cái bóng đen và tăng cường tư duy bóng tối. Hai mừng y đã có số liệu ba trứng không lộn để báo cáo cấp trên.

Ngày ấp thứ 15. Y nhận được thư phúc đáp của cục an ninh cảm ơn y đã báo cáo và đề nghị y hợp tác chặt chẽ tiếp tục theo dõi để đủ chứng lý xét tội. Thư này củng cố thêm tinh thần thám báo đen kịt của y. Y cho rằng gà mẹ sẽ có tội lỗi phải trả giá về những trứng không lộn.

Ngày ấp thứ 21. Mặt trời ngủ dậy sớm. ánh bình minh rực rỡ. ổ trứng nở ra đàn gà con rúc ra rúc rích. Dưới hai cánh mẹ những chú gà con tinh nhanh kháu khỉnh lịch tích rửa má mẹ đòi ăn. Người chủ nuôi nghe tiếng mừng rỡ, cho mẹ con gà xuống ổ, ở trong một cái bu úp. Người chủ vãi tấm gạo và hạt vừng cho ăn. Những chú gà con lông tơ vàng nâu đen trắng rất mượt và mịn màng như bông, có cặp mắt sáng nghiêng ngó rất ngộ, dùng cái mỏ nhỏ xiu mổ mỗi ăn. Một chú gà con láu lỉnh nhảy lên lưng mẹ cười nhoong nhoong. Một chú khác lách trong khe cánh mẹ nhìn lên. Người chủ vui thú quên cả việc xem xét cái ổ có quả trứng nào chưa nở. Khi mở ra thì thấy trứng số Một tức trứng Bảy chưa nứt mở. Người chủ thả vào chậu nước để thử.

Nhưng nó cứ nổi lênh bênh mà không động cựa gì. Người chủ lằm bằm một mình:

- Tưởng là có sống mà không sống rồi!

Người chủ cầm quả trứng số Một tức trứng Bảy, tức giận ném ra ngoài vườn, nổ một tiếng đánh bụp, vung vãi một đám đen tối như bùn nhơ nhớp, tỏa một mùi thối ghê tởm đến phát nôn phát mửa. Té ra là quả trứng ung! Các loài vật trong vườn tưởng là quả bom nguyên tử của thần chết phóng tới náo loạn chạy trốn. Trong lòng đất: giun dế mở địa đạo mà chạy. Trên mặt đất các loài kiến đen đỏ vàng bò rạt ra xung quanh. Trong vùng trời không một chú ong bướm châu chấu cào cào bay qua. Các loài cây cỏ cứ tưởng có phóng xạ nguyên tử thật, sợ hãi run lên trong gió. Duy chỉ có bác nhái bén ngồi trên nách tàu lá chuối cười mãi cười mãi. Cái miệng của bác cứ gọi là ngoác tới tận chân trời. Bác tỏ ra vui vẻ trước cái sống sinh sôi và cái sống đang chết dần đi. Cái sống sinh sôi ấy là đàn gà con lách chích ngậy thơ ngộ nghĩnh nghêu ngao hát theo mẹ cục cục gọi đi kiếm mồi, bên bác gà trống mơ ngẩng cao đầu hộ vệ có vẻ hiền từ mà oai hùng dũng cảm. Cái sống đã chết đang chết sẽ chết đi là thằng trứng Bảy kế tiếp số phận thằng trứng Ba, trứng Năm...thành trứng ung thối hoang hoác cả thiên hạ. Bác nhái bén hát bài ca bình yên cho khu vườn nghe rõ:

Không bom nguyên tử

Là quả trứng ung

Mùi thối bay vung

Gió xua tan hết

Đáng đời cái chết

Của kẻ cuồng nông

Khi chưa lọt lòng

Đòi khôn hơn mẹ

*Xin các bạn trẻ
Trở lại vườn xưa
Mừng bác trồng mơ
Mừng cô gà mái
Sinh đàn trai gái
Chiêm chiêm hát ca
Âm vang lòng ta
Tình yêu sự sống...*

Các loài vật đề nghị giải thích, bác nhái bèn lại cười nói:

- Đáng đời kẻ tham vọng bất lương. Nó là trứng Bầy nhảy lên trứng Một: Tiên sinh, trưởng ỏ, thám tử, còn toan đầu đàn bố tướng thiên hạ thì phải có một virus độc hại gây đột biến để có cơ hội tiềm quyền cha mẹ, do đó không đủ nội chất tổ để nở ra gà con được!

Cùng lúc ấy ở cục an ninh quốc gia kê có chiếu bộ phim điều tra xã hội “Trứng khôn hơn vịt” có nội dung như trên và kết luận về những việc làm của trứng Bầy là thôi. Gà mẹ, gà trống mơ, đàn gà con là thuộc về cây đời mãi mãi xanh tươi.

Lê Quốc Hùng

Vũng Xoáy

Dòng sông chảy xuôi về phía đông. Nhưng gần bờ khúc khuỷu lồi ra lõm vào tạo thành những dòng chảy quanh quẩn xoáy tròn lơ lơ chậm chạp. Có

khoảng rộng với xoáy lớn thì gọi là vực gành. Khoảng bé với xoáy bé thì gọi là vũng vật hay vũng xoáy. Rều rác, động vật chết trôi hay tụ lại ở đó. Vì thế có nhiều mồi ăn. Các loài cá con bơi xuôi lội ngược coi vũng xoáy là trạm nghỉ của mình. Những đàn mương rói lao xao mặt nước, há miệng đón mồi, nhảy nhót tung tăng. Những đàn chiên ngạnh sơ sinh lại qua ở tầng đáy giáp gianh hai dòng nước xuôi ngược vòng tròn. Không biết từ bao giờ, có anh cua kênh đến ở. Nghe nói anh ta được Hà Bá cử về quản lí vùng nước quần đó. Khi thấy anh ngo ngoe ở ven bờ. Khi thấy anh chễm trệ trên bè rác ngao du quanh trục nước xoáy một vài vòng. Khi thấy anh bò dưới đáy ngang qua ngang lại chỗ giáp gianh hai dòng nước ngược xuôi. Họ của nhà anh vốn là một loài giáp xác có đời sống phức tạp. Riêng cái ăn cũng linh tinh. Thôi thì cá tươi cò nát tôm tép sống chết anh xơi tuốt. Họ của nhà anh được cái giỏi bò ngang, mà riêng anh là cua trai tráng lại càng giỏi. Bốn chân phía phải, bốn chân phía trái, tiến lùi rất cơ động, vượt qua dòng chảy xiết là thường. Dù sông nước cuộn cuộn chảy, anh cũng coi chả là gì. Anh kiếm ăn và chiến đấu bằng đôi càng có gai góc góm ghiếc, có kim kẹp răng cưa rất sắc với những thao tác cặp cắt rất điêu luyện tài ba.

Tuổi trẻ vốn hiếu động thích ngông, chưa mở mắt đã thích vượt ngang sông khám phá dòng chảy và du lịch nơi bờ xa nước lạ. Đàn mương rói vừa bằng cái đầu lạt mạ đã ngấp nghé lăm le vượt ra ngoài vũng vật, sang ngang một chuyến chơi. Nắm chắc tâm lí đó, anh cua kênh thường biểu diễn khoe tài dưới đáy sông chảy xiết. Trông anh hùng dũng như một chiếc xe tăng lội nước vậy. Mương rói lao xao hớn hờ muốn được anh cho bám càng sang bờ bên kia. Anh cua kênh giờ hai càng lên trời, nắm vào nhau tươi cười vái chào rất kiểu cách :

-Rất hân hạnh được phục vụ các bạn trẻ có chí khí và lòng dũng cảm muốn thực hiện hoài bão lớn. Mỗi chuyến sang ngang anh có thể dìu hai bạn cùng

một lúc bằng hai còng giờ lên. Chỉ cần các bạn yên tâm nằm trong khe cặp của còng. Các bạn vẫn dùng vây đuôi chèo lái hỗ trợ để tốc độ được nhanh. Các bạn ít biết về tầng nước đáy, nhất là đáy sông rất diệu kì. Nào là thức ngon vật lạ. Nào là vàng bạc châu báu nhiều như cát. Cung vàng điện ngọc lâu đài tráng lệ của Long Vương tuyệt mỹ tất cả cũng ở đó. Nếu bạn nhỏ nào thích, anh có thể giúp ngay để có dịp khám phá địa lí và ngoạn cảnh kì quan của dòng sông này.

Nghe bùi tai quá. Một chú mương một chú rói nhóc hí hửng nhờ anh của kênh giúp đỡ thực hiện khát vọng. Chú mương lớn hơn lấp thân vào khe cặp của còng to. Chú rói bé hơn nằm lọt trong khe cặp của còng nhỏ. Cuộc lội sông bằng xe tăng vượt nước của kênh được khởi hành trong con mắt khát thèm thán phục sáng trưng của đàn mương rói. Hai chú mương rói bám còng ra đi với niềm tự hào tiên phong dũng cảm, vinh dự như tôm được cưỡi lưng rồng vậy. Cảnh tượng rất hào hùng như trên trời có hai máy bay cánh cụt, dưới đất là một chiếc xe bọc sắt song song cùng tiến sang sông. Lại còn liên tưởng đến tàu ngầm mang hai tên lửa tầm xa, tầm trung nữa. Vừa ra khỏi vũng xoáy không xa, thì tầm nhìn của đàn mương rói không thấy nữa, anh của kênh dừng lại nói :

-Hai chú có thấy gì không ?

-Có ạ ! Những cát là cát đang bị nước như bão cuốn đi – Mương con nói.

-Hai chú có sợ không?

-Dạ ! Khó thở quá ! Không thể chịu nổi ạ ! – Rói con nói.

-Đúng rồi ! Tất cả nghe tao nói đây : tụi mương rói chúng mày nông cuồng dại dột mê muội lắm. Mặt nước mới là chôn lao xao nhảy nhót của chúng mày. Khi xuống tầng đáy dòng chảy dưới mặt đất kia, không có vỏ con tàu đá như tao, không có bình dưỡng khí mang theo thì chỉ có chết. Đằng nào hai đứa mày cũng không chịu nổi chuyển sang ngang. Để không mất việc

của tao và để an toàn cho chúng mày thì bây giờ hãy chui vào trong vòm cái mai này mà nghỉ ngơi dưỡng sức, hiểu chưa ?

Vừa nói dứt câu, hai còng cua kênh cùng nghiêng chặt gần đứt đôi thân mương và rói. Hai chú cá con bấy giờ mới ân hận. Nhưng không kịp sửa chữa sai lầm nữa rồi. Rói đau đớn khóc chảy máu đỏ mắt mà chết. Mương cũng khóc há miệng chầu môi mà chết. Cả hai thành bữa sáng ngon lành cho anh cua kênh.

Chén xong, cua kênh hoan hỉ trở về vũng xoáy. Đàn mương rói nhao nhao xúm xít đến thăm hỏi. Cua kênh bò tới giờ hai còng lên trời nắm lấy nhau tỏ tình đoàn kết, vái chào nói :

-Các bạn trẻ thân mến ! Tôi đã hoàn thành chuyến đi thứ nhất hết sức tốt đẹp. Hai nhà vượt sông tiên phong dũng cảm của các bạn đã tới bờ bên kia. Họ đã sung sướng được gặp cha mẹ ông bà cô bác thân yêu trong một cái ghènh vực lớn đang mở hội thủy tộc, vừa mới khai mạc vui ơi là vui. Không bút nào tả xiết nổi. Lẽ ra tôi ở lại đó dự hội. Nhưng các bậc cha mẹ và hai bạn nhỏ dũng cảm không nguôi nhớ đến các bạn ở đây. Do đó đã nhờ tôi lại trở về thông tin cho các bạn rõ. Nếu các bạn còn nhớ thân sinh và muốn dự hội hè hưởng hạnh phúc lớn của Tề Vương ban cho thì hãy noi gương hai bạn nhỏ theo tôi đưa về bên ấy. Vì niềm vui lớn của đại gia đình Hà Bá chúng ta, tôi sẵn sàng hy sinh làm đầy tớ đưa các bạn tới cõi cực lạc đó.

Nói đến cha mẹ, thân nhân, bạn bè, hội hè ai mà chẳng thích. Nhất là tuổi thơ khao khát vui chơi chiều chuộng. Đàn mương rói trong vũng xoáy tranh nhau lao mình vào khe hở hai còng cua để được cặp sang ngang. Qua ngày này ngày khác, cho đến cặp mương rói cuối cùng. Không một chú bé nào thoát khỏi cái bụng cua kênh.

Một ngày lại thêm cá con, cua kênh nghĩ đến đàn cá chiên ngạnh sơ sinh ở tầng đáy vũng xoáy.

Mẹ chiên sau khi vượt qua năm đại dương, vòng quanh Quả Đất mất 80 năm, thì lại về đầu sông này là nơi bà chiên đã sinh ra mẹ chiên. Mẹ chiên đã sinh ra chiên cũng ở đây. Từ ngày chiên con rời dạ mẹ, tuy chưa gặp lại nhưng vẫn bắt được tín hiệu vô tuyến viễn cảm sinh học của mẹ căn dặn dạy bảo chiên con sống ở đời. Chiên con sẽ lớn dần theo sông ra bể. Rồi lại như mẹ đi vòng quanh Địa Cầu...

Sinh hoạt ở tầng đáy, nơi giáp gianh hai dòng chảy xuôi ngược. Chiên con đã biết anh cua kênh. Nhưng chưa có dịp làm quen. Sáng nay, chiên con đang nằm ghéch đầu trên tảng đã dệ sông, ngắm trời xanh qua mắt nước. Từ xa đã phát hiện anh cua kênh bò tới bằng những tiếng lạo xạo trên cát. Bọt tằm sủi lên ở miệng. Cua kênh giơ hai càng bắt vào nhau một vòng vái chào:

-Anh chào nhà du lịch thể thao các đại dương tương lai!

Chiên con chào đón về từ tởn:

-Chào anh cua kênh! Cảm ơn anh dạy quá lời.

-Dạo này em sống ở đây có khá không?

-Dạ! Sống được. Mỗi ngày dòng chảy cho em nửa con giun là đủ no rồi!

Song...

Cua kênh giục:

-Song em thấy là sao?

-Dạ! Không được vui như trước. Chả là vắng cảnh vui chơi rộn ràng của các bạn nhà mương rói.

-Ồ ! Họ đã sang ngang dự hội thủy tộc bên bờ kia rồi! Họ được gặp cha mẹ sung sướng biết chừng nào!

Chiên con tỏ ra hứng thú:

-Hội thủy tộc ạ! Anh đưa các bạn sang bên đó mới về sao?

-Phải! – Cua kênh về tự hào nói.

-Hèn nào, em có thấy anh hàng ngày dùng càng diu họ sang sông gặp mẹ và

vui hội thì còn gì bằng!

Cua kênh bắt luôn vào:

-Hôm vừa rồi, anh có gặp ông bà cha mẹ cô bác anh em nhà chiên ở cả bên đó. Nhưng chưa rõ mẹ chiên tên gì và dáng vẻ người ra sao?

Chiên con cười khúc khích:

-Anh biết mẹ em sao được. Em cũng chưa biết rõ mẹ em đâu. Nhưng em vẫn thường nghe được lời mẹ em nói thì sẽ nhận ra thôi.

Chiên con vừa thấy nóng tai. Đã nghe như mẹ bảo thầm:”cảnh giác tên cua kênh xảo quyệt”.

Cua kênh nói:

-Làm sao thế hả em? Nghĩ gì mà đỏ tai thế kia?

-Không ạ! Em nhớ mẹ em sinh em cách đây một tháng ở đầu nguồn.

Cua kênh bắt lấy ngay:

-Thế thì đúng rồi! Anh có gặp mẹ chiên, người gầy xanh như vừa mới sinh đẻ xong. Giờ bà đang an dưỡng nghỉ ngơi ở trung tâm sức khỏe thủy cung trong một lâu đài dát ngọc lưu li. Bà có nói vừa ra cử mà. Khi trứng nở hết, các con sống tự lập, thì bà về đây.

-Cũng có thể như thế lắm.

-Em có muốn gặp mẹ không?

-Dạ! Nhưng mẹ em chưa cho phép và cũng chưa đủ sức để vượt sang sông.

-Ồ! Bé chiên dũng cảm của anh! Lo gì việc mọn đó nhỉ. Mẹ em chưa cho phép là chờ cho em lớn đủ sức thì gặp tìm mẹ ở đại dương. Còn bây giờ mà gặp thì mẹ em rất vui. Nếu tin anh thì anh sẽ giúp em sang sông tìm mẹ vô tư.

-Dạ! Cảm ơn anh. Sợ phiền anh lắm!

-Chẳng có gì đáng phiền em à! Họ nhà anh có tài bò ngang dòng chảy. Em đã biết đấy!

-Dạ! Thế thì em lấy gì để đền ơn anh được?

Cua kênh nói:

-Loài người có câu:”Giúp đời chẳng vụ tiếng danh, chẳng cần của lợi, chẳng ganh ghét tài”. Em khỏi lo ơn với huệ làm gì. Không tin, em cứ việc đánh vô tuyến viễn cảm cho mẹ rõ, mẹ sẽ cứu em khi gặp nạn. Nếu mà có bụng lừa hại em thì trời chu đất diệt. Chưa biết chừng mẹ em đang chờ ở ngoài kia, lao đến xé xác anh mà cứu em đấy chứ.

-Dạ! Em mà đánh tín hiệu vô tuyến cho mẹ biết thì mẹ không cho phép em đi đâu.

-Thế thì em chưa nên làm vội. Nếu em đồng ý đi thì như thế mới có niềm vui bất ngờ làm món quà lớn cho mẹ và họ hàng thủy tộc. Nghe cũng hay hay, chiêm con nhận lời hào hiệp của anh cua kênh. Cũng như nương rói, chiêm con nằm gọn trong khe còng của cặp vừng mà ra đi. Vừa ra đến chỗ dòng chảy mạnh, cua kênh nghĩ: “Tao sẽ ăn gỏi thằn nhãi con tinh khôn này.” Bỗng nghe ở trên còng, chiêm con nhắc nhở:

-Anh giữ được lời hứa còn lâu nữa không? Em nói trước để anh đỡ buồn. Anh ăn gỏi em mà thiếu lá vón vén chua chát hoặc lá đinh lăng thì anh lâm bệnh đường ruột chết ngay. Chẳng giấu gì anh họ nhà em có cái mật độc lắm. Khi răng còng của anh sẽ chạm làm em đau thì dòng điện sinh học của em đã làm anh rụng đôi còng rồi. Chưa kể người họ hàng nhà em đang hộ vệ đâu đây. Nhận được tín hiệu cấp cứu, họ sẽ lao tới trong nháy mắt. Và anh sẽ làm mồi ngon cho họ. Như vậy là cái trò chơi này của anh đã nhảm rồi. Em thuộc loài cá vượt đại dương đi vòng quanh thế giới, không ngờ nghịch như đàn nương rói đâu. Em còn hai cái ngạnh này nữa. Đó là vũ khí hộ mệnh bẩm sinh, sẵn sàng đánh bất kì kẻ thù nào dù mạnh đến đâu. Em chỉ cần gậy nhẹ vào huyết tử của kẻ thù với liều nhỏ độc tố là chết ngay. Thôi anh ạ! Giải trí với anh cái trò chơi mạo hiểm một tí xem sao. Chứ mẹ em đang giục phải

quay lại bờ. Không thì anh phải đền tội cho bầy mương rói.

Cua kênh sợ quá! Cái mai tự nhiên đỏ lên rồi chuyển màu xám như chàm đỏ, nó buộc lùi ngang vào bờ vững xoáy. Rồi từ từ nhả cặp càng lớn ra cho chiên con đi kiếm ăn tự do. Đôi mắt có cuống của cua kênh thô lỗ nhìn theo thấy chiên con quay đầu lại mà như đầu con cá chiên không lơ há mồm đớp mình. Tám càng hai càng tự nhiên bủn rủn cả ra. Một làn sóng nhẹ của thủy thần lay động làm rụng mắt đôi càng của như bị tước mất vũ khí.

Từ hôm đó, anh kênh cua ốm nặng, mọp mẹp cả mai, dễ búng ra sữa trắng mà người ta vẫn gọi là cua bầy. Anh cứ nằm thu lu trong hang. Rồi một hôm làn sóng trong hang đẩy ra lật vỏ ngoài bỏ đi, hai càng mới mọc ra. Ngọn nước rủ rê cua kênh tập bò, tập gờ càng cặp cở nát, tập ăn...

Mùa thu mới lại về. Trong vững xoáy dòng sông mương rói ở đâu lại tới lao xao mặt nước. Chú chiên con đã lớn lên một chút lui về vùng cửa sông nước lợ để rèn luyện chuẩn bị vượt đại dương. Kế tiếp thế hệ chú chiên con ấy, vững xoáy lại tiếp đón lứa chiên con mới nở vừa về. Chúng quây quần xung quanh nghe bác cá ngành kể chuyện cũ của anh cua kênh. Thỉnh thoảng cụ ba ba nổi lên mặt nước thở khí trời. Rồi lại hụp xuống đáy sâu ngồi quan sát suy ngẫm. Dòng chảy cứ ngày qua tháng lại, vòng ra vòng vào, xoáy mãi xoáy mãi, lững lững lơ lơ một câu hỏi lớn: Cua kênh đã lột xác rồi chăng?

Lê Quốc Hùng

Vượt Ao

Một cái ao tù. Nước hãm quanh năm, lúc nào cũng đục ngầu. Quả hoa mới sinh đàn rồng rồng lúa đầu tiên đông ơì là đông. Đàn con cuộn vào nhau bên mẹ như một trái bưởi ửng vàng lập lờ trên mặt ao.

Đáng lý phải vui mừng thì Chòi Sộp lại lo âu cau có:

-Thôi thế là hết thời thanh niên và tình ái. Còn ai khen và cảm phục thằng Chòi Sộp này, vừa qua tuổi chồn, mới như cái răng bừa đen đui xám mốc mà đã chinh phục được trái tim cô thiếu nữ Quả hoa xinh đẹp nhất họ nhà cá chuối ở trong ao làng. Thật đáng kiêu hãnh lắm chứ! Thế là còn đâu những ngày nắng hồng, những đêm trăng vàng, hai đứa dắt nhau dạo chơi tình tự, khiến cho bao chàng trai Chòi Quả tức ghen lộn tiết. Đang lúc tròn trăng nở hoa của cuộc đời, Chòi đã phải từ bỏ để làm ông bố, bà mẹ non của đàn rồng rồng có ác không chứ? Cái thời các cụ có quan niệm nhiều con hơn nhiều của đã qua rồi! Cái thuở có con lúc trẻ được nhờ về già cũng đã thuộc về dĩ vãng. Một tí tuổi mà quả hoa đẻ nhiều rồng rồng ghê gớm vậy? Vỡ kế hoạch gia đình chỉ có mà lam lũ đói ăn quanh năm, còn đâu ước mơ và sự tiên bộ thành đạt của tuổi trẻ, còn đâu khả năng và điều kiện thực hiện lý tưởng trong đời cá chòi cá chuối?

Sau khi sinh nở, rời nhà hộ sinh đến giờ, vẫn chưa được điểm tâm một con

nhái nào, đói cồn đói cào cả bụng, mẹ trẻ quả hoa vẫn tươi cười:

-Tại bố rỗng rỗng đấy! Chị em trong thủy tộc vừa rời ghế nhà trường phổ thông, đã bay nhảy đó đây. Học trường này, trường kia, làm việc này công tác nọ. Du lịch nơi nơi. Hội hè khắp chốn. Còn mình cứ ru rú trong ao làng tù hãm. Quanh đi bắt con nhái, quẩn lại bắt con giun. Tối ngày chẳng đủ no. Bây giờ có hội tiệc thì cũng đã muộn rồi. Đã chót thì phải chết. Đã cấy thì gặt chứ còn gì. Thôi thì đành nào nòi giống vẫn là cao quý. Mình làm mình chịu có sao đâu. Tự gặng lên muôi đàn con không đếm xuể, mai ngày thành chồn, thành Chòi, thành Sộp, thành Quả thời được nhàn, thành Gộc, thành ngọc thì được nhờ. Sông có khúc, họ nhà Chuối này có lúc mát mặt mà. Các cụ bảo sướng trước khổ sau không bằng khổ trước sướng sau. Ở đời có phúc hậu là hơn. Bây giờ em nhờ bố Rỗng Rỗng chạy thuốc thang phòng bệnh hậu sản cho mẹ, phòng dịch bệnh cho Rỗng Rỗng sơ sinh nhé !

Chòi Sộp thở dài đánh thượt, uể oải cựa vây, đến nhà bà lang Trăm cỏ :

-Chào bà Trăm cỏ. Quả hoa mới sinh. Có thuốc phòng hậu sản và phòng dịch cho mẹ con Rỗng Rỗng, mỗi thứ bán cho một liều.

Bà nhìn bố Chòi Sộp, hai cái vây cỏ dưới mang, phân vân nói :

-Cháu có bao nhiêu ?

-Thưa bà, dồng túi chỉ còn 2000 thủy kim.

-Thế thời lấy hai gói. Một gói lá vàng cho mẹ. Một gói lá xanh cho con.

Chòi Sộp trở mắt kinh ngạc :

-Thuốc gì mà lòng phòng một ôm thế này ?

Lang Trăm cỏ cười gợn sóng má :

-Thuốc nam dân gian chả thế còn thế nào ?

Chòi Sộp nhìn vào cửa hang bà lang toàn cỏ là cỏ, cây là cây. Từng bó khô, bó tươi treo linh tinh các nơi. Trả tiền xong, anh bố non hí hửng về ngay :

-Thuốc đây nhà ơi !

Quả hoa hớn hở mở ra xem hai gói thuốc. Gói vàng cở khô. Gói xanh cở tươi. Bật cười rũ rượi :

-Bố Ròng Ròng chưa biết rồi. Họ chuối mình ăn uống chỉ được cây cỏ bao giờ ? Trả lại người ta không nhận. Dùng không xong. Đang lúc túng bán mà phí tiền.

Chòi Sộp cầu nhàu :

-Để anh đem trả. Phải cựa cho mụ lang băm lá, lang băm cỏ một chương. Tôi đã bảo mua thuốc cho Quả Hoa và rỗng rỗng uống cơ mà ! Mụ Trắm cỏ không biết tôi là Chòi Sộp hay sao ?

Quả Hoa can :

-Bây giờ lang nào cũng cần bán được thuốc mà. Đã bảo là cá nào ngày nay cũng chỉ biết gọi tiền ời là tiền. Bố Ròng Ròng nhà ta cũng bèm quá nữa.

Thời gian đem trả lại thuốc thì mất việc vừa khó nhọc nên thôi nhà ạ ! Hình như em còn 2.000 thủy kim trả viện phí còn lại. Bố Ròng Ròng lại đi mua hiệu thuốc khác vậy nhé !

Chòi Sộp cầm tiền lao đến nhà thầy thuốc Trắm ốc. Anh hớt hải nói :

-Thưa thầy Trắm ốc. Quả Hoa mới sinh, thầy có thuốc phòng hậu sản và phòng dịch bệnh cho mẹ con Ròng Ròng bán cho một liều !

Thầy Trắm ốc đang phân loại thuốc : ốc nhồi, ốc vặn, ốc nứa, ốc ma đanh... có nghe giọng anh Chòi Sộp vừa qua tuổi chồn ngày nào đã làm bố rồi, tặc lưỡi nói vọng ra :

-Có bao nhiêu ?

-Hai ngàn thủy kim.

-Thế thì trao tiền lấy thuốc : ốc nhồi cho mẹ, ốc vặn cho con !

Chòi Sộp vừa nhận thuốc trả tiền vừa ngẫm nghĩ : họ trắm chỉ có hỏi bao nhiêu tiền. Không ai hỏi có bao nhiêu rỗng rỗng. Thì ra cá bây giờ quý tiền hơn rỗng rỗng ư ? Chưa dứt mạch nghĩ ngợi, đã về đến nhà :

-Mẹ Ròng Ròng ơi ! Thuốc đây !

Quả Hoa thấy hai con ốc mà cười ngặt nghẽo :

-Bố Ròng Ròng bõm thật rồi ! Họ nhà Chuối ăn uống chi ốc bao giờ ? Trắm ốc hay Trắm cỏ vẫn đều là trắm cả mà thôi. Bố Chòi Sộp ít hiểu y dược học quá. Giờ thì tìm đâu ra tiền ? Chỉ còn có cách mua chịu. Thời buổi tiền đẻ tiền chắc gì ai bán chịu. Ngân đen, ngân đỏ đều muốn vỡ kế hoạch sinh đẻ tiền. Cá thì giới hạn đẻ hai con. Tiền thì một đồng muốn đẻ ti tỉ đồng. Tiền vay, tiền nợ đều phải trả lãi ngày lãi tháng lãi năm, lãi đón đầu sóng đầu gió trượt giá. Ai có tiền vỗ hén lá cây mà cho người thiếu tiền vay trong cơn sốt tiền bây giờ ? Nhưng vẫn có người bán chịu. Không bán chịu để thuốc mốc ư ? Ồ em nghĩ ra rồi. Bố Ròng Ròng đến y viện ao làng gặp cụ tiến sĩ y học Chuối Ngọc xem sao ? Chỗ cùng họ hàng, không mua chịu được thuốc cũng sẽ được một lời chỉ bảo tự tìm thuốc, tự cứu lấy bệnh cho mình anh à! Cụ tiến sĩ vốn có tiếng giàu y đức mà. Bố ròng rọc nghe em đi đi nhé!

Chòi sộp lại lao đầu đến y viện cá ao. Gần đến nơi, anh gặp bác gộc sộp ẵm vác thằng cu chồn đã chết cứng, nhột nhạt vẩy ra về. Anh sùng sốt hỏi:

-Chồn sao thôi ngáp rồi?

Bác gộc sộp méo xệch cả mồm:

-Vì không có thủy kim Chòi à!

Đi một quãng nữa, lại thấy chị Diếc khóc đỏ mắt, cõng thằng dô don bụng giun to như quả táo, xanh xao, gầy gò, anh Chòi kinh ngạc hỏi:

-Sao lại đưa don về?

Chị diếc lấy vẩy gạt nước mắt:

-Về ngoại trú! Không có thủy kim đây!

Chòi Sộp lại ngẫm nghĩ chắc là không có tiền mua thuốc hoặc nạp viện phí đây chăng? Vào phòng khám, Chòi Sộp hỏi cá áo vẩy trắng:

-Cho tôi gặp cụ tiến sĩ...

-Xuống nhà xác rồi !

Chòi Sộp vào nhà xác hỏi cụ tiến sĩ. Cá coi nhà xác mở từng cái lồng tử thi cho tìm:

-Chép Văn Chôi tiến sĩ giáo sư!

-Không phải!

-Ngư Mè Hoa tiến sĩ văn chương!

-Không phải!

-Quất Ngạnh Chiên tiến sĩ vật lý thiên văn!

-Không phải!

-Hôm nay tiến sĩ chết có ba.

-Thế hôm qua?

-Chết bảy!

-Ngày mai?

-Chưa biết có thể nhiều hoặc ít, có hoặc không!

Cá coi nhà xác hỏi lại:

-Anh tìm tiến sĩ nào?

-Tiến sĩ Chuối Ngọc!

-Cụ ấy chưa chết vừa xem xét tử thi ở đây!

-Sao tiến sĩ chết nhiều thế?

-Chất xám rỏ như bèo. Không có thủy kim hộ mệnh!

Chòi sộp vẫn còn trở mắt:

-Tiến sĩ chuối ngọc cũng sắp chết à?

Cá coi nhà xác phát câu:

-Đã bảo là chưa. Cụ ấy lên phòng làm việc rồi!

Bố chòi tìm đến phòng cụ chuối ngọc:

-Con chào cụ tiến sĩ y học cá! Con là Chòi Sộp. Quả hoa nhà con mới sinh.

Cụ có thuốc phòng hậu sản và phòng dịch bệnh cho rồng rồng, bán cho con

một liều.

Cụ chuỗi ngọc chỉ ghé mời chồi ngồi:

-Anh có bao nhiêu?

-Dạ! Bao nhiêu gì ạ?

-Bao nhiêu để có thuốc?

-Bao nhiêu chịu ạ!

Cụ tiến sĩ y học cá cười trơ lợi. Rụng hết răng từ bao giờ chẳng rõ:

-Thuốc anh hỏi, được viện ao làng không bào chế được. Phải mua bằng ngoại tệ. Một triệu thủy kim một liều. Tôi lấy đâu ra tiền mà cho anh mua chịu. Lương tôi mỗi tháng chưa đủ nửa liều thuốc. Nên anh cảm thông cho cái nghèo của tôi nhé! Thời kinh tế thị trường nó vậy! Bây giờ gặp ca bệnh cấp cứu, tủ thuốc y viện ao làng không có tiền mua, đành bó tay. Khi ấy, người nhà bệnh nhân có tiền mua thuốc ngoài hiệu tư nhân mang vào thì chữa, mà không có thì đành cho chuyển bệnh nhân đi bệnh viện tuyến cấp trên...Quả hoa sinh để nạp bao nhiêu viện phí? Mỗi cháu rỗng rỗng chẳng may sơ nhiễm lao, còi xương, suy dinh dưỡng, vào viện bây giờ cũng phải chục ngàn thủy kim chụp phim. Ba ngàn thủy kim xét nghiệm BK. Năm chục ngàn thủy kim viện phí. Bốn ngàn thủy kim một ngày ăn. Năm viện có khi hàng sáu tháng, một năm. Hỏi anh lấy tiền đâu? Rỗng rỗng nhà anh có bao nhiêu cháu?

-Dạ! Nhiều chưa đếm hết ạ! Cụ chuỗi ngọc nói tiếp:

-Ngày xưa tôi làm giám đốc nhà thương từ thiện những cá nghèo như anh vào viện không phải mất tiền. Hai thập kỷ qua, tôi làm trưởng khoa, cá bệnh vào viện được bao cấp không phải mất tiền. Ngày nay kinh tế thị trường, vào viện phải nạp tiền viện phí gồm tiền khám bệnh, tiền điều trị, tiền thuốc, tiền giường bệnh... Nếu anh có mua bảo hiểm y tế thì thừa bù thiếu anh vào viện được chữa bệnh. Nếu quá nghèo thì anh vẫn được chữa. Viện có thuốc gì thì

cho thuốc ấy, có nhiều cho nhiều , có ít cho ít tùy theo bệnh. Có thể anh phải tự túc một phần. Bằng không thì bệnh lâu khỏi, khó khỏi...Bao giờ ao làng được đô thị hóa kinh tế phồn vinh giàu có, có thể có bệnh viện từ thiện hoặc bao cấp người nghèo chữa bệnh không mất tiền. Hiện tại ta phải chấp nhận việc chữa bệnh chưa được cải thiện.

Vậy anh chòi hãy thông cảm cho khả năng của tôi. Lúc này, tôi chỉ còn tí chất xám lương y nữa thôi. Nên mách cho anh tự tìm thuốc tự cứu lấy mình. Đó là con kỳ đà, lấy mật làm thuốc cho mẹ, lấy thịt làm thuốc cho con. Bài thuốc cho rỗng rỗng còn là kiến đen đỏ vàng, trứng ruồi bọ nhặng. Trong ao làng tù hãm khó tìm kiếm. Nhưng tôi tin vợ chồng anh có thể tìm được!

Chòi Sộp trở mặt há mồm:

-Toàn những thứ ở ngoài ao làng, ngoài nước, tìm sao được mà tìm. Cự dừa hay đánh đổ con ư?

Cự chuỗi ngọc lại cười:

-Có bệnh thì vái tứ phương. Gặp thầy gặp thuốc thì có phúc. Tôi không đùa không đổ. Anh cố mà tìm cho vợ con nhé!

Chòi Sộp vẫn càu nhàu bỏ ra về quên cả chào cự chuỗi ngọc. Về đến nhà, kể lại sự việc không kết quả cho vợ nghe một cách tuyệt vọng. Nhưng Quả hoa vẫn tươi cười nói:

-Bố rỗng rỗng được việc lắm! Nhưng bây giờ chưa làm ngay được. Tốt nhất anh đi kiếm cho em một con cóc. Em đói lâu rồi! Sợ hạ đường huyết thì khốn!

Chòi Sộp mỗi vậy, dờ vầy như muốn rụng ra từng cái. Nhưng vợ con đói, đầu gối phải bò. Anh lò dò bơi quanh bờ ao một lượt. Không bắt được con gì. Về gần đến nhà thì trời sập tối. Bỗng nghe có tiếng lồm bồm chạy thia lia dài trên mặt ao về phía mình. Thì ra một con nhái đánh hơi thấy đàn rỗng rỗng lao tới nhà chòi. Lập tức lấy hết sức bình sinh, quẩy bốp một tiếng, chòi

đóp con nhái đánh “bập”. Nhái kêu ễ ễ cấp cứu, vẫn chưa nhận ra lòng tham mù quáng như lợn dẫn thân đến miệng hùm. Chòi nghĩ vài giây cho hết cơn run rẩy vì mừng và mệt. Nghe tiếng nhái kêu rần nước lao đến ròn sóng, cướp luôn mồi trên miệng của chòi. Anh bơi theo rần van nài:

-Vợ chồng tôi mới vào tuổi chòi chưa có nghề nghiệp. Làm ăn cừ vạn thu nhập kém. Vợ lại đang ở cữ. Từ lúc đẻ xong đến giờ một ngày chưa có gì ăn lót dạ. Nên em cần cõ xin anh tha cho!

Rần nước trả lại con nhái, quẫy đuôi đánh bịch vào đít :

-Từ nay phải đeo cái mặt mệt vào lưng đề : thu nhập thấp, vợ đẻ, con thơ đề bọn tao biết khỏi mất công rình mò săn đuổi trần lột hiều chưa ?

Đom đóm thấy chòi sờ soạng chưa nhận ra lối về, bay tới, lập lòe ánh sáng, soi đường giúp bố Chòi Sộp về nhà, trao mồi cho mẹ con Ròng Ròng ăn.

Quả Hoa tùm tùm cười :

-Bố Ròng Ròng nhường em, nên đói lắm phải không ?

Đẻ Quả Hoa ăn được ngon, anh Chòi bảo :

-Em ăn đi ! Anh cũng đã xơi con cào cào rồi !

Quả Hoa biết ý, xẻ một đầu nhái cho chồng để có sức trông đàn con đêm nay. Chòi chiều vợ ăn một tí cho vui. Quả Hoa vuốt vẩy lưng chồng, nói :

Trai nuôi vợ để gây còm

Gái nuôi chồng ốm béo tròn cối xay.

Cả hai bố mẹ ròng rọc đều cười rúc rích.

Đã qua tuần ở cữ, vợ chồng chòi ra công tìm kiếm thức ăn nuôi con. Anh chòi lừa đàn bọ quăng từ đầu bờ ao này tới. Quả hoa xua đàn bọ gậy từ đầu bờ ao kia lại. Hai phía cùng dồn đàn bọ vũ quăng võ gậy cho rọc rọc xem rồi đánh chén. Chúng vừa ăn vừa lao xao bình luận:

-Cái giống bọ quăng vung gậy đánh nhau suốt cả ngày thế mà ngon quá!

-Ừa đánh nhau, khoe võ nghệ dọa đời thì phải xơi cho hết sạch sanh.

Quả hoa vừa coi rỗng rỗng vừa kể chuyện cho các con nghe:

-Nó là ấu trùng của loài muỗi đỏ. Thích chinh chiến để hóa thân thành bộ hai cánh bay vo ve hút máu các loài thú trên cạn và truyền nhiều dịch bệnh nguy hiểm như sốt rét, sốt xuất huyết, viêm màng não Nhật Bản và bệnh giun chỉ ...

Rỗng rỗng đồng thanh nói:

-Nếu vậy thì chúng con không để sót một con lột xác thành muỗi bạc ác, mẹ ạ!

Bố chời khen:

-Các con ngoan lắm! Mới là rỗng rỗng đã là hiệp sĩ rồi đó!

Nhưng rồi bộ quăng cũng hết. Đàn rỗng rỗng khôn lên bao nhiêu thì cơ thể còi cọc đi bấy nhiêu. Con nào con ấy suy dinh dưỡng giờ bộ xương sườn xương sống như thần chết. Hình như cũng sơ nhiễm lao nên hay sốt về chiều. Một số rỗng rỗng ít hoạt động cứ lơ dờ nghe chừng bị bại liệt. Chời bố ít biết lo xa. Quả hoa cả lo, lại lam lũ kiếm ăn nuôi con nên gầy rạc đi, vầy vầy xanh xao chẳng còn xuân sắc như ngày nào nữa. Đang tuổi thanh niên mà đã ra mẹ rỗng. Thâu đêm quả hoa trần trọc thao thức không ngủ lo nỗi lo làm mẹ tần tảo nuôi con, làm thế nào để chữa bệnh cho con bây giờ? Chị nhớ lời chồng kể. Cụ chuối ngọc đã dặn dò: “Tự tìm thuốc, tự cứu lấy mình”. Phải lắm! Đã hết thời bao cấp mà ỉ! Không tự cứu còn chờ vào ai nữa? Không thể quen cái thói ăn sẵn mà học theo lối há miệng chờ sung rơi vào. Không thể hơi ốm đau, đã vào viện chờ cấp thuốc. Nguồn thuốc trong thiên nhiên không thiếu, chỉ sợ mình thiếu can đảm, bé trí khôn. Mật và thịt kỳ đà. Kiến đen đỏ vàng. Trứng ruồi bọ nhặng. Chúng vừa là thức ăn bổ dưỡng vừa là vị thuốc thần hiệu. Trong ao không có thì phải tìm ngoài ao. Ước mơ và hành động. Nói đi đôi với làm. Không thể chờ đợi trời cứu và cái chết. Cha mẹ nào nở lòng bó tay để con khổ con bệnh? Nghĩ đến đây, thì trời

sáng bạch. Quả Hoa quyết định cứu con trước cứu mình sau. Chị gọi chồng dậy, lôi vây nói :

-Bố rông rông ơi! Hôm nay em thực hiện lời chỉ dẫn của cụ chuỗi ngọc đây! Anh có tin là được không?

Bố cu chòi còn ngái ngủ đã càu nhàu:

-Lão già đánh đổ để quay về mua thuốc của lão. Minh chẳng còn tí nhan sắc nào bán để có thủy kim.

Quả hoa cười trên:

-Em còn xuân chán! Em bán hoa, bố rông rông có ghen không đấy?

Anh chòi hai vây choàng vai vợ:

-Đứa nào dùng thủy kim mua em làm bồ nhí không còn cái đầu với anh đâu. Thân em có tàn tạ như hoa héo vẫn là người vợ đẹp của anh!

Quả hoa vui vẻ phân công:

-Anh đi tìm nhái. Em dẫn con đi tìm thuốc. Thi đua xem ai lập được công to.

Chòi Sộp tán tỉnh:

-Có thành tích được thưởng cái gì?

-Em thưởng cái này!...

Chòi Sộp nói quả quyết:

-Anh thưởng em con ngóe thật mập!

Phải khó nhọc lắm, Quả hoa mới đưa được đàn rông rông sang bờ bên kia. Nơi ấy, có bóng cây to. Trên cành có tổ kiến đen, kiến vàng. Dưới gốc chắc chắn có tổ kiến đỏ. Quả hoa chưa nhảy cao bao giờ. Nhưng chị quyết chí nhảy lên gốc cây ấy. Ngày còn đi học, đến giờ thể dục nhảy xa nhảy cao là bỏ trốn . Bây giờ mới thấy tiếc. Nếu nhảy lên được thì ai trông con? ếch đến ăn thịt thì sao? Biết vậy bảo Chòi Sộp đi cùng có tiện lợi không? May quá có cụ cá trê ngồi dưới bóng cây. Quả hoa bơi đến:

-Chào cụ trê ạ! Cụ làm ơn cho con gửi đàn rông rông một lát nhé!

Cụ trê cười móm mém cái miệng bẹp:

-Được!

Quả hoa lấy hết sức mình, quật đuôi đánh bốp lên mặt nước, tung sóng, nhảy phốc lên mặt bờ dưới gốc cây, nằm thẳng đuôi như chết. Vài phút sau thấy đầu còn nghĩ mới biết mình còn sống. Chị bắt đầu cảm giác buồn buồn, ngứa ngứa, tê tê rồi đau nhói nhói toàn thân. Ổ mang ở miệng như bị rút ra từng miếng thịt. Quả hoa sẽ he hé mắt:

-Trời ơi! Cơ man nào là kiến...

Kiến đen, đỏ, vàng thi nhau kéo đến bu đầy mình Quả Hoa. Kiến chúa rung râu vung kiếm hò hét khiêng chị lên tổ. Nó phùng mồm trợn má quát:

-Tất cả nghe ta nói đây! Ta hô một mó tay. Ta hô hai chuẩn bị. Ta hô ba cùng bốc con mẹ này khiêng đi!

Đàn kiến thợ ba màu dạ ran:

-Sẵn sàng!

Kiến chúa lập tức nhún chân, múa tay, hô liên tiếp:

-Một hai ba ! Một hai ba ! Một hai ba !...

Quá tam ba bận, đàn kiến đốc tổng lực, liên hiệp đen đỏ vàng khênh không nổi. Kiến chúa nói :

-Chủ quan nóng vội, mơ mộng hão, hỏng việc. Con mẹ này ngoan cố ì ra đấy. Ta chia xác nó làm ba phần: đầu cho kiến đen, giữa cho kiến đỏ, đuôi cho kiến vàng. Hãy xả thịt nó ra mà ăn cho no. Còn lại tha về tổ mau !

Thế là hàng vạn cặp răng kiến tới tấp rút vây, rút thịt, xé ra từng mảnh nhỏ li ti. Miệng kiến cắn xé. Đít kiến châm đốt, tiêm nọc độc cho Quả Hoa chết.

Quả Hoa đau đớn quá, không chịu được, liền cựa vẩy. Đàn kiến tung tóe chạy tản ra. Chị lại nằm yên, giả chết như chúng vào. Lần này, chị cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn cực hình, ngoài sức tưởng tượng. Dù chị có phải hy sinh vì Rồng Rồng cũng cam lòng. Khi lũ kiến mê mải xé xác mình, bất ngờ

chị lật thân, quăng ùm xuống ao mang theo hầu hết đàn kiến đen đỏ vàng. Đàn Rồng Rồng đang mếu máo gọi mẹ thì thấy nước tung tóe, mẹ hiện ra giữa những đám kiến trôi nổi lênh bênh. Chúng khúc khích cười ủa đến đòi quà chợ. Quả Hoa mừng tủi giục các con :

-Kiến đấy! Quà thuốc của mẹ, các con ăn đi ! Ăn cho khỏi bệnh. Ăn cho khỏe mạnh, để lớn thành chồn thành chòi, cho bố mẹ nhờ. Ăn mạnh lên các con ơi !

Đàn Rồng Rồng lúc đầu sợ sệt ngập ngừng, sau càng ăn càng quen, càng quen càng ngon. Chúng há mồm đón kiến nhai rau rầu, động nước lách tách rất là vui. Cụ cá trê trông cảnh tượng ấy, mà thèm lây, cười mãi cái miệng bẹp dài chỉ còn có lợi. Mẹ Quả Hoa tươi cười nói :

-Cảm ơn cụ ! Các cháu có ngoan không cụ ?

Cụ trê đáp :

-Có chi mà cảm ơn ! Rồng Rồng nhà chị cũng như cháu chắt của tôi. Có điều là chị kiếm mồi quả lâu. Nên chúng nó nhớ. Có lão ếch đến quấy rầy. Bị tôi mắng cho, xấu hổ bơi về hang rồi. Tôi cứ lo cho chị ở trên bờ không được bình yên. Chẳng may mà gặp chim, chuột, mèo thì không còn. Vả lại kiến đốt chết voi mà sức chị thì đáng là bao.

Mẹ Quả Hoa e lệ cúi đầu :

-Con cũng liều cụ ạ ! Người ta vẫn nói Rồng Rồng cá chuối đấm đuổi vì con mà !

Đàn con được bữa kiến no, khỏe hẳn lên, lượn tung tăng. Chúng cùng nhau há miệng đón không khí. Cùng hụp lặn xuống tầng nước sâu. Lên lên xuống xuống. Bọt khí tung ra như hoa bay.

Khi ra về Quả Hoa bảo Rồng Rồng :

-À, cụ đi các con !

Đàn con quay đầu về phía cụ trê đồng thanh ạ vang dậy ao. Mẹ con đi rồi cụ

Trê mím cười một mình :

-Con mẹ Quả Hoa này can đảm thật !

Vừa về đến nhà, bố Chòi Sộp cũng đã tha ba con nhái về. Anh hớn hờ nói:

-Phần thưởng của bố Chòi mừng mẹ Ròng Ròng đây !

Quả Hoa ôm chồng hôn :

-Còn đây thưởng bố Ròng Ròng như đã hứa !

Bố mẹ quay ra ngắm đàn con xúm xít xung quanh : Mất đứa nào đứa ấy đen lay láy. Vây bơi, đuôi quẫy nhanh nhẹn ngộ nghĩnh.

Bố Chòi cười cười :

-Em kiếm được kiến cho con phải không ?

Quả Hoa liếc chồng :

-Sao anh biết ?

Anh chòi đặt nụ hôn lên má vợ :

-Coi Ròng Ròng hớn hờ như lớn ra đó !

Quả Hoa xé mồi, đưa chồng ăn rất ngon miệng :

-Chỉ một tí nữa hôm nay, vợ anh Chòi bị kiến đen đỏ vàng khênh lên tổ trên cây cao.

Anh Chòi trố mắt :

-Phục em quá đi ! Dám nhảy lên gốc cây bắt kiến xuống ao cho con ăn ! Ai trông con để em làm việc đó ?

Quả Hoa nói :

-Có cụ trê tốt bụng coi hộ !

Anh Chòi vẻ nghi ngờ :

-Nghe nói họ nhà trê có kẻ xấu bụng, một là ăn thịt, hai là nhận xằng Ròng Ròng con mình.

Quả Hoa kể thêm :

-Các cụ vẫn kể ngày xưa, trê cướp nòng nọc của cóc. Cóc kiện lung tung,

đục nước béo cò. Còn với cụ trê bây giờ hiền lắm. Trông mặt gửi vàng. Ai đại gì gửi trứng cho ác phải không anh !

Chòi Sộp cảm động nói :

-Em hơn anh cả sự hiểu biết lẫn tài nhảy cao vượt bờ. Ngày xưa cụ tổ nhà chuổi thi vượt vũ môn cũng được giải vàng của Ngọc Hoàng.

Anh Chòi ngồi ngắm vợ ăn và chuyện trò vui vẻ. Nhưng càng nhìn anh càng thương vợ. Ăn được mà sao cứ gầy nhanh thế kia ? Ròng Ròng lớn lên bao nhiêu thì Quả Hoa gầy đi bấy nhiêu. Hình như có tí sinh lực nào mẹ nhường hết cho con. Được thuốc kiến cho Ròng Ròng thì mẹ bị đầu độc và tăng bệnh lên. Đúng là Quả Hoa mắc chứng hậu sản rồi. Anh Chòi nghĩ miên man. Tìm đâu được cái mật con kỳ đà ? Con vật đó có hình thù ra sao cũng chưa biết ? Cứ quần quanh trong ao tù này, bao giờ biết được muôn vật trên đời. Thấy chồng tư lự, Quả Hoa quay lại :

-Em gầy lắm sao ?

Chòi âu yếm nói :

-Cũng gầy ! Cố ăn hết khẩu phần đi ! Em sẽ khỏe ra...

Quả Hoa bàn :

-Sáng mai bố Ròng Ròng cùng em đi lấy thuốc thứ hai cho con để khử nọc bệnh nhé !

Anh Chòi thắc mắc :

-Thuốc gì mà hiệu quả thế ?

-Trúng ruồi, rồi nhặng ấy mà !

Anh Chòi vẫn chưa tin :

-Ruồi nhặng có ở nước đâu mà tìm. Em mà bay lên trời bắt được chúng ư?

Quả Hoa tùm tùm gật đầu :

-Chúng mình cùng bay lên nhé !

Sáng hôm sau. Trời quang quẻ. Nắng vàng long lanh. Vợ chồng Chòi dẫn

đàn con đến bờ ao trước mặt. Anh Chòi thương vợ yếu nhận đi lấy thuốc thay. Quả Hoa không nghe. Chị nói :

-Bố Ròng Ròng có khỏe nhưng chưa có kinh nghiệm. Tính nóng vội dễ hỏng việc. Bố Chòi trông con và canh gác cho em. Nếu có ác thú trên trời dưới đất phải báo cho em biết.

Nói rồi Quả Hoa quấy đuôi nhảy phốc lên mặt bờ ao, nằm sõng soài giả chết như hôm trước nhử kiến. Một lát sau mùi tanh cá bay đi. Dưới nắng ngày càng to, Quả Hoa bị khô cong cả vảy. Miệng khát như điên. Thân phát sốt như nằm trên chảo gang nóng. Đánh hơi, một con nhặng xanh trên trời bay tới. Nó lượn vòng tròn, giương mắt nhòm ngó, hạ cánh xuống mang Quả Hoa. Đôi cánh xòe xòe. Cái vòi dài thọc vào khe mang khua khoắng. Rồi ڤít chổng lên trời cắm đầu hút máu. ڤả căng bụng nó lùi ra vể cánh bay vù ڤi. Tiếp theo một con ruồi trâu cũng hạ cánh bò khắp thân Quả Hoa. Bốn chân có móng cào vào buồn buồn. Quả Hoa không dám cười. Nó cũng thò cái vòi vào khe môi hút máu. ڤược một bầu no nó cũng vể cánh bay ڤi. Quả Hoa biết chúng là loại nhặng ruồi thám thính. Một lát sau, một đàn nhặng xanh kêu như ong vồ tổ vo vo ve ve vang trời ڤất, bay như đám mây đen lần lượt ڤổ xuống thân Quả Hoa. Tiếp theo là đàn ruồi trâu ào ào kéo ڤến. Tranh nhau hạ cánh xuống thân Quả Hoa. Có ڤến ngàn vạn nhặng ruồi bu kín mít. Quả Hoa ngạt thở. Con nào con ấy cắm đầu chổng ڤít hút máu. Chốc chốc một con mòng trâu bay ڤến. Đàn ruồi nhặng bay vù lên kêu rầm rĩ. Khi con mòng hút máu no bay ڤi, đàn nhặng ruồi lại tụ về xô bò hỗn loạn. Một con nhặng có đôi mắt to thố lồ ra lệnh :

-Đã no máu cá bắt đầu truy hoan. ڤẻ trứng vào mang vào vảy con cá quả này cho ta !

Một con ruồi ngổ cũng tuyên bố :

-Truy hoan ڤẻ trứng ngay ! Chậm trễ nhặng tranh mất phần. Tất cả hãy vì

tương lai con em chúng ta !

Thế là chúng nhậu ôm, hút ôm, đẻ ôm. Cắm đầu hút. Cắm đít đẻ trứng liên tục như máy. Trứng nặng to hơn trứng ruồi. Trứng nặng ruồi to vừa phải. Khắp thân Quả Hoa trứng trắng dã. Trứng này vừa đẻ ra, trứng kia đã nở ấu trùng, đua nhau lách mang, lách vẩy, cắn vôi, bám răng đục khoét máu thịt Quả Hoa. Chị đau đớn âm thầm không dám kêu, không dám cựa quậy, chịu chồng chất nỗi ô nhục của cõi đời. Tưởng là không thể chịu đựng được nữa, nhưng nghĩ đến Rồng Rồng chị càng cố gắng thêm. Vì đàn con, chịu gánh tất mọi khổ nhục trần gian. Thành linh trên trời có con điều hâu đánh hơi tanh cá bay đến. Nó lượn vòng. Mắt cú vọ đảo đi đảo lại soi mói. Nó lăm lăm cái mỏ khoằm, bỏ nhào xuống, định cắp Quả Hoa bay lên trời. Bố Chòi dưới ao lo sợ gọi ầm lên :

-Điều hâu đến ! Xuống ao ngay !

Quả Hoa nghe tiếng chồng, lập tức lật mình, quăng thân xuống ao đánh “bồm” một tiếng, tung sóng trắng lên trời. Điều hâu xà xuống vồ hụt. Ruồi nặng bay rầm lên như đám khói đen sì. Con điều hâu còn tiếc rẻ, đảo lại một vòng nữa, mới chịu bỏ đi. Dưới ao, bố Chòi dìu mẹ Quả Hoa. Chị vẫn run lên cầm cập. Hơi thở hỗn hển chưa hết nỗi bàng hoàng. Rồng Rồng vây lấy mẹ. Anh Chòi bảo đàn con :

-Trứng ruồi bọ nặng trắng dã trên thân mẹ đó ! Chúng là thuốc bổ dưỡng và chữa bệnh, các con hãy ăn đi !

Rồng Rồng nghe bố, đua nhau đớp ăn thật vui mắt. Đàn con rúc rích đớp trứng bắt rồi làm cho mẹ dễ chịu hẳn đi. Chị thấy tiêu tan hết nỗi đau đớn cực hình. Trong lòng dào dạt niềm yêu thương chồng con. Anh Chòi nhìn đàn con ăn thuốc rau rầu mà an tâm. Nhưng lại xót xa thương vợ, tự giận mình chưa có nghị lực làm công việc tìm thuốc cứu con như thế. Anh nói :

-Mẹ Rồng Rồng vất vả lắm ! Lần sau phải để bố Rồng Rồng lấy thuốc nhé !

Quả Hoa nở nụ cười hiền hòa :

-Em có mệt nhưng chưa bằng anh săn nhái khó nhọc hơn !

Rồng Rồng ăn no cũng nổi một loạt há miệng trên mặt nước thở hít khí trời. Cùng một loạt lặn xuống sâu gây động nước như mưa rào. Chúng khỏe khoắn hẫ lên, tung tăng bơi lội cuộn tròn như quả bóng vàng, quay quay trong nước rập rờn hơi thở của sự sống. Những bọt nước sủi lên như bóng bay vui mắt.

Một tháng qua. Rồng Rồng đã lớn bằng ngón tay người. Tuổi sơ sinh bệnh tật đã lùi vào dĩ vãng. Từ nay mang tên mới là chồn. Chồn kiếm ăn tự lập được rồi. Chúng tạm biệt bố mẹ chia nhau từng nhóm đi kiếm sống nơi nơi. Lúc nào nhớ bố mẹ chúng tìm về thăm hỏi quán quít một lúc lại ra đi. Vợ chồng anh Chòi được thanh nhàn hơn. Nhưng bệnh hậu sản của chị trở nên trầm trọng. Anh Chòi kiếm được mồi nhường nhịn nuôi vợ mà vẫn không lại sức. Có ăn mà chưa có thuốc trị bệnh cũng chưa khỏe được. Nhiều lúc Quả Hoa không nhắc nổi cái vây lên được. Cứ nằm ngửa trong nước mà há đôi mang. Trong cái ao tù đã có bao nhiêu sản phụ chết vì bệnh này, khó mà đếm hết tên. Anh Chòi đâm lo lắng dữ lắm. Kiến, trứng ruồi bọ nhặng có thể tìm ra. Còn kỳ đà thì quả là khó khăn vô cùng. Tìm nó bằng cách nào hả trời ? Trời có lượm đâu mà phóng ra khỏi ao tù đi khắp chốn xem sao ? Cứ thế này, thì cái ao làng quanh năm đục ngầu cướp mất em Quả Hoa của ta thôi !

Quả Hoa ú ớ mơ giấc chẳng lành. Chị bị con kỳ đà săn đuổi nên choàng dậy. Thấy chồng ngồi vò đầu thức trắng mà thương quá. Chị quờ vây ôm chồng nũng nịu :

-Anh đừng lo em chết nhé !

Anh chòi nói:

-Anh đang nghĩ cách tìm kỳ đà cho em!

Quả Hoa tâm sự:

-Ngày còn đi học có biết con kỳ đà vẽ trong trang sách. Nó là loài bò sát họ thằn lằn nhưng to. Nó vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước. Nó ăn thịt chim, nhái, cá. Chuối ngọc có thể đánh được nó? Trong ao tù , chờ đến ngày làm mồi cho bộ quăng cũng chưa thấy nó. Muốn tìm được nó phải vượt cái ao này. Nếu đến được suối hồ mới có hy vọng. Anh còn nhớ địa lý vùng này không?

Anh chòi gõ vẩy lên đầu mấy cái:

-Không! Ngày bé ham chơi, lười học, óc bả đậu vẫn chưa hình dung ra suối hồ thế nào?

Quả Hoa sừng sốt:

-Thế thì em nhớ ra rồi! Thế này nhé: Bờ ao kia là đường nhỏ đi ra đường lớn qua một cái cầu trên suối. Ngược suối lên một cái hồ nước tận nguồn núi cao rừng sâu. Phải ra được suối ấy mới có cơ hội.

Anh Chòi chau mày:

-Chỉ có chờ mưa lụt to mới lách ra được!

Quả Hoa nén bực dọc:

-Nói như anh có mà chờ đại hồng thủy. Phải nghĩ cách nào thực hiện ngay bây giờ. Cứu bệnh như cứu hỏa mà lị!

Anh Chòi cảm thấy đầu mình tối như hũ nút:

-Đã bảo anh vô học thức. Người ta bảo bé học lớn làm. Bé anh lười học, lớn làm gì có khôn? Tìm được cách chi?

Quả Hoa trình bày dự kiến:

-Nếu anh vững lòng bền chí đi cùng em thì cùng nhảy lên bờ ao kia! Có người đi ra đường lớn. Họ sẽ bắt chúng mình xâu chung một lạt xách đi. Lúc qua cầu, thỉnh linh chúng ta cùng rầy mạnh. Chắc chắn người ấy tuột tay. Chúng mình cùng lao xuống suối. Nếu lạt không đứt thì ta cắn đứt lạt mà bơi đi. Trừ khi lạt là sợi giây thép mới chịu bó tay. Thôi thì đằng nào cũng

chết một lần. Chết vì sự khám phá tìm đường vượt ao tù còn hơn sống khổ nhục tật bệnh nơi này.

Anh Chòi trầm ngâm:

-Đúng là phiêu lưu mạo hiểm quá!

Quả Hoa nói quả quyết:

-Từ cái chết tìm ra con đường sống là thế!

Anh Chòi sát vây vào vây Quả Hoa:

-Anh nghe em!

Hôm sau bố Chòi mẹ Quả Hoa gọi đàn chồn về nhà căn dặn:

-Các con chịu khó học hành làm ăn, phải rèn luyện cách bơi nhảy. Nhất là nhảy xa nhảy cao nhảy cầu vòng để vượt bờ và tránh kẻ thù. Phải rèn cách bò và chịu đựng lâu trên cạn. Phải trau dồi kiến thức khoa học và đời sống. Khi nào mưa to nước lớn các con thành chòi thì vượt ao tù này, ra suối ngược lên hồ tìm bố mẹ. Bây giờ bố mẹ tạm biệt các con. Bố mẹ đi tìm một con kỳ đà để chữa bệnh. Hẹn gặp lại các con một ngày không xa.

Trời đã sáng rõ. Tiếng người í ới trong xóm gọi nhau đi chợ đi làm. Một cô gái quảy gánh đi qua đường bờ ao. Vợ chồng anh Chòi phục sẵn nhảy lên mặt đường đón đầu. Cô gái giật mình:

-Ồ! Hai con Chòi Sộp và Quả Hoa! Chúng mày đuổi nhau lên đây à! Tao cho đi chợ nhé!

Cô gái bắt hai con cá chuối vào rổ tiếp tục gánh đi. Đến đầu cầu cô gái gặp bà lão. Thấy hai con chòi, bà lão chép miệng:

-Ngon quá! Câu được hay sao?

Cô gái ỏn ẻn kể lại chuyện bắt được cá nhảy lên bờ ao. Bà lão giật mình bảo:

-Chim sa cá nhảy chớ bắt. Điềm xấu lắm!

Cô gái đẩy nẩy cuống lên:

-Thế thì cháu cho chúng nó xuống suối !

Miệng nói tay cầm rổ chưa kịp hát thì vợ chồng anh Chòi đã quấy đuôi nhảy cầu vòng xuống suối ùm ùm hai tiếng. Một lúc sau Quả Hoa mới đỡ mệt.

Anh Chòi dìu vợ sang bờ phải cùng nhau bơi ngược nguồn. Đến một vũng xoáy, Quả Hoa chóng mặt hoa mắt phát sốt. Mặt rát như châm lửa. Anh Chòi dìu vợ tìm nơi dưỡng bệnh. Bỗng gặp một cái hàm ếch rộng rãi nước lặng.

Trong hang lão ba ba đang ngủ. Đầu cổ chân co tất cả vào trong mai, chẳng khác cái chảo úp xuống đất. Thấy động đầu lão thò ra :

-Anh Chòi vào đây làm gì ?

-Thưa cụ ! Chúng con mới từ ao tù ra, chẳng may Quả Hoa nhà con sốt, xin cụ cho trú nhờ.

Lão ba ba ân cần bảo :

-Được ! Ta nhường cho một buồng tử tế. Hãy dìu cô ấy vào !

Lão ba ba biết ngay Quả Hoa bị bệnh hậu sản trầm trọng. Quen ở ao lặng, nay ra dòng chảy sinh cảm nhiệt. Ba ba liền bẻ một miếng dìa mai của mình đưa cho anh Chòi :

-Đây là thuốc mát. Anh đưa cho cô ấy ngậm sẽ giảm sốt.

Quả Hoa máy môi cảm ơn và cho thuốc vào miệng. Lão ba ba nói :

-Cô hãy yên tâm nằm nghỉ sẽ khỏe ngay !

Quay ra lão hỏi chuyện anh Chòi :

-Trong ao có sự cố gì mà phải vượt đi ?

Anh Chòi kể lại cái ao tù của làng : “Đồng thủy kim ngự trị. Từ Ròng Ròng đến tiến sĩ Chuối Ngọc cũng không sống nổi. Các giáo sư, nhà văn, nhà bác học tầm cỡ Ngọc Chôi, Ngọc Mè, Ngọc Chày, Ngọc Trắm... đều chết bệnh vì chất xám rẻ mạt không có thủy kim hộ mệnh. Bọn trăm cỏ, trăm ốc chỉ coi trọng đồng tiền. Vợ con mắc hậu sản. Không có tiền mua thuốc. Tiến sĩ y học Chuối Ngọc bảo tìm con kỳ đà tự cứu lấy bệnh của mình. Do vậy chúng

con vượt ao tù ra đây ạ !”

Lão ba ba khen :

-Vợ chồng anh can đảm tự cứu mình. Khá lắm ! Hết bao cấp tất thời phải thế. Thanh niên bây giờ phải tự khẳng định vị trí của mình, tự lực tự cường, không có ông thần bà thánh nào cấp ăn, cấp mặc, cấp việc làm cho đâu. Học được câu này của cụ Nguyễn Trãi thời ung dung : “ Khó bền, mạnh gắng, khôn ngay, khéo đây “. Kỳ đà là một hung thần lưỡng cư cơ hội thích ứng linh hoạt trên cạn dưới nước. Chỉ một lẽ sống ăn thịt các loài vật nhỏ yếu. Không dễ lấy mật của nó. Không mưu trí đoàn kết không địch được nó. Vợ chồng anh còn trẻ mà có gan to tày núi, miệng cộp lăn mình thế này thì tất thành đạt. Trên đầu nguồn suối này, kỳ đà sống hàng đàn. Từ đây lên đó, có vũng xoáy lớn rái cá kiểm soát. Không khôn khéo và gặp may khó bề thoát nạn. Đã có chí vượt ao tù, thời có chí thắng nó. Nên đừng sợ !

Anh Chòi nghe mà tưởng rụng hết vây, vảy. Quả Hoa lui sốt, sáng lên niềm hy vọng tìm được thuốc cứu bệnh. Sáng hôm sau, Quả Hoa khỏi sốt họ tiếp tục ra đi. Ba ba lưu luyến tiễn khách một quãng đường. Vợ chồng Chòi nói :

-Cảm ơn cụ nhiều ! Trên đời ít người có tâm đức như cụ. Chúc cụ thọ an ! Đến trưa họ tới vực xoáy to. Cá tự ở đây ăn mồi, nghỉ ngơi, nhảy múa. Vì thế rái cá đến săn. Vợ chồng Chòi diu nhau vào một quán nghỉ. Chỗ này ăn. Nơi kia nhảy, lắc. Bọn cá nào cũng tìm chỗ có ôm, có sập sinh, vừa náo nhiệt vừa xa lạ. Ở cái ao tù của Chòi chưa nhập cái lối sống này. Một ngày cũng sẽ đến quấy động làm ao đã đục càng đục hơn. Hai vợ chồng Chòi đang xẻ cho nhau cái đùi nhái thì có tiếng la hét đổ vỡ âm âm:

-Rái cá đến ! Rái cá đến ! Rái cá...

Chưa nghe dứt tiếng loa báo động, Rái cá đã tung bốn vó có màng bơi đến. Anh Chòi lôi vợ chạy rúi đầu xuống bùn. Chị Quả Hoa lăn theo ngất xỉu. Rái cá nắm lấy đuôi Quả Hoa giơ lên :

-Con chuối quả này thanh niên mà sao ra mẹ rỗng rồi ? Mày mắc bệnh gì mà ghê tởm làm vậy? Mẹ kiếp ! Hôm nay ra ngõ gặp gái, xúi quẩy mất rồi! Ông trời con mẹ này đây. Không kiếm được con nào hơn thì ông sẽ ăn gỏi mày !

Rái cá sục lưng một lát không thấy bóng cá nào. Rô điếc xuống bùn. Trê nganh vào hang. Nó cầu nhàu chửi bới. Quay về ăn thịt Quả Hoa :

-Ê con kia ! Mày ở cái ao tù nào mà hôi thối ?

Quả Hoa sẽ thưa :

-Tôi ở trong ao làng...

-Tao biết mà ! Chỉ có ao xóm ao làng tắm tối tù hãm mới có cái giống tật bệnh như mày. Họ tao vốn không chê vũng nhỏ, nên đành phải bắt mày làm bữa. Đẳng nào mày cũng được hóa kiếp một lần.

Rái cá nắm lấy ngang lưng Quả Hoa. Chị kêu :

-Ông ăn thịt tôi không sợ lây bệnh sao ?

-Bệnh gì mà lây được ?

-Bệnh đường ruột !

-Tao có thuốc lá cây chó đẻ là xong hết !

-Bệnh tôi đang lan thành dịch không thuốc nào chữa được.

-Vi trùng gì mà không diệt được bằng thuốc?

Quả Hoa có lần được nghe loài người nói có dịch Sida do virus gây ra, liền nói :

-Không phải vi trùng mà là virus !

Rái cá nôn nóng quát :

-Virus gì nói mau?

-Virus HIV ! AIDS !

Rái cá sợ hóc xương cá chuối, xây xát khoang miệng chảy máu sẽ bị nhiễm HIV, hoảng sợ ném Quả Hoa xuống bùn :

-Bỏ mẹ tao rồi ! Sao mày không nói từ đầu ? Tao chót sờ vào có việc gì

không ?...

Rái cá vội vàng rửa chi trước rồi tháo chạy ra khỏi vũng xoáy. Anh Chòi chui ra khỏi bùn dàu vợ tìm chỗ nghỉ khác. Đang đói bụng gặp may nhất được giun dế của họ nhà chiên bỏ chạy. Vợ chồng bón cho nhau ăn miếng vẫn còn run rẩy.

Từ hôm nghe có dịch Sida đến vũng xoáy, Rái cá không về nữa. Dân cá lại tụ về làm ăn vui hơn xưa. Vợ chồng anh Chòi được cá chuối cho theo đàn. Do đó, cũng kiếm được miếng ăn trong dòng chảy thoáng khí ngon thơm sạch sẽ hơn, chẳng như ngày ở ao tù.

Ông Chuối Gộc đầu đàn hỏi :

-Cô Quả Hoa mắc bệnh hậu sản lâu chưa ?

Sẽ sàng, Quả Hoa nói :

-Dạ ba tháng lẻ rồi ạ !

-Thế thì trầm trọng rồi đó ! Hôm nay ta sẽ cho đàn chuối bắt một con kỳ đà ! Vợ chồng chòi theo đàn chuối ông Gộc lên nguồn.

Trong hang đá, một con kỳ đà chòi đen xám đầu to, cổ nhỏ, mình to, đuôi thon dài nhỏ dần. Tứ chi có màng bơi và móng vuốt. Nó trèo cây giỏi, lội nước tài. Từ hang nó bò ra nhảy ùm xuống suối săn lùng cá. Nó sục vào trận địa của ông Chuối Gộc. Một chú chuối chõn bơi ra nhử mồi. Kỳ đà chòi lao như mũi tên vào đích. Thế là bốn phía đàn chuối xông vào bắt. Ông Gộc đớp luôn cái đầu kỳ đà. Bốn anh chuối đớp bốn chân. Còn anh Chòi Sộp cắn đuôi giữ chặt. Kỳ đà dẫy dụa trong cái thế sáu phía giằng thây, một lát sau chết. Đàn chuối tụ lại một vũng xoáy nước. Ông Gộc trao kỳ đà cho vợ chồng Chòi, Quả Hoa. Cái thân kỳ đà to gấp rưỡi lần anh Chòi Sộp. Ông Gộc nói :

-Bắt kỳ đà không dễ. Kỳ đà ngọc nuốt được cả ta ! Phải có mưu mẹo và sức mạnh tập đoàn mới bắt được nó. Trời năm phần cho cô Quả Hoa hiền lành

nhân hậu. Cho nên hôm nay, mới dễ dàng tóm được kỳ đà chòi. Cô hãy uống mật và ăn hết thịt nó sẽ trở thành cá quả hùng mạnh. Nếu vợ chồng cô thích sống tập đoàn thì ta kết nạp vào hội chuối suối hồ.

Quả Hoa mừng rỡ nói :

-Con xin đa tạ ông Gộc và anh em họ chuối ta đã hết lòng giúp đỡ vợ chồng con và cứu bệnh cho con. Ôn này chúng con không bao giờ quên !

Anh Chòi nói :

-Từ hôm nay, vợ chồng con chính thức có nguyện vọng xin nhập đàn chuối ông Gộc. Xin hứa sống chết cùng với đàn suốt đời.

Ông Chuối Gộc tuyên bố :

-Ta có loài có giống phải thương nhau. Thủy tộc là một nhà. Phải biết điều ba cây chụm lại. Từ lúc này ta chính thức tiếp nhận bố Chòi Sộp mẹ Quả Hoa làm một thành viên của đàn. Chờ một trận mưa lớn nước tràn bờ, ta cử tốp chuối về ao tù làng đón đàn chồn nhóc ra suối hồ cho cha mẹ Chòi Sộp Quả Hoa !

Hàng trăm vây mang chuối vỗ vào nhau, reo mừng, múa lượn, quay tròn trong vũng xoáy của dòng suối tự do dài thoáng...

Đánh máy : Lê Quốc Hùng
Nguồn: VNTQ - Lê Quốc Hùng
Được bạn: NHDT đưa lên
vào ngày: 6 tháng 3 năm 2007